

The book is owned by ฤๅ Noname

Typed to Word Document by ฤๅ Noname

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

พล, นิกร, กิมหงวน

ป่าดงพงไพร

ป. อินทรปาลิต

ดึกสัปดาห์ บ้าน “พัชรภรณ์” อยู่ในความสงบเงียบ ทุกคนกำลังหลับนอนกันอย่างสบาย แม้กระทั่งเจ้าแขกยามก็นอนหลับสนิทอยู่บนเตียงเปลของเขา

แสงจันทร์คืนข้างแรมส่องสลัว ๆ อากาศค่อนข้างหนาวเย็น เสียงสุนัขหอน โหยหวนรับกันมาเป็นทอด ๆ

ณ ราตรีที่กล่าวนี้ เจ้าแห้วนอนคลุมโปงกรนเสียงสนั่นหวั่นไหวอยู่ในห้องแต่งตัวของเขาที่เรือนพักของพวกคนใช้ ภายในห้องไม่มีเครื่องตกแต่งอะไร นอกจากเตียงนอนเก่า ๆ ขนาด 3 ฟิตครึ่ง คู่เสื่อผ้ามีกระจุกพร้อม 1 คู่ ตามพื้นห้องเต็มไปด้วยเศษกระดาษ เปลือกกล้วยลิสง เม็ดแดงโม มีบ๊องกัญชาเต็มยศใหญ่ประดับเครื่องราชอิสริยาภรณ์ต่างๆ วางอยู่ใต้เตียง 1 บ๊อง บ๊อง กัญชานี้แหละคือชีวิตจิตใจของเจ้าแห้ว

ลมพัดกระโชกเข้ามาในห้องวูบหนึ่ง เจ้าแห้วสะดุ้งตกใจตื่นเมื่อรู้สึกว่ามีผ้าห่มของเขาถูกกระชากออกจากตัว ม่านตาของเจ้าแห้วเหยียดขึ้น ทันใดนั้น เจ้าแห้วก็ใจหายวูบออกสิ้นขวัญ แขนว ความตระหนกตกใจบังเกิดขึ้นแก่เขาสุดที่จะประมาณ

เบื้องหน้าของเจ้าแห้ว ร่างของปีศาจตนหนึ่งยืนตะมิงอยู่ข้างประตู ใบหน้าของปีศาจเป็นหัวกะโหลก ร่างกายเป็นร่างโครงกระดูกส่วนเสื่อกางเกงขาดปะรุ่งรุ่ง

“โอ๊ย...” เจ้าแห้วร้องสุดเสียง

“นะโมตัสสะ.....วาย.....”

เสียงปีศาจหัวเราะก๊ากวาน แล้วเดินเข้ามายื่นชิดขอบเตียง เจ้าแห้วตัวตั้งนั่งงอ หัวใจแทบจะหยุดทำงาน

“อ้อ...ปะปะ.....ไปที่ขอบ ๆ เอะจะ... แล้วฉันจะทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้”

ปีศาจยกมือขวาโบกช้า ๆ

“แห้ว.....แห้วเอ๊ย พ่อมาหาเจ้า”

ร่างของเจ้าแห้วสั่นสะท้าน จ้องตาเขม็ง มองดูปีศาจ

“พ่อ – พ่อหรือจะนี่ โธ่.....พ่อของฉัน”

ปีศาจนั่งลงบนเตียงข้างเจ้าแห้ว

“อย่ากลัวพ่อเลยลูก พ่อคิดถึงเจ้ามาก ขออนุญาตเขา 15 นาทีมาหาเจ้า”

เจ้าแห้วถอนหายใจโล่งอก รู้ว่าเป็นปีศาจพ่อก็หมดความเกรงกลัว

“โธ่ – พ่อดอกหรือ เล่นเอาใจหายหมด พ่อไปยังไงมายังไงกัน”

ปีศาจสันติริษะ

“อย่าเพิ่งถาม ขอัญญาพ่อสูบสักบ๊องก่อน อยากเต็มทนแล้ว นาน ๆ เอ็งถึงจะใส่บาตรส่งไปให้พ่อสักครั้ง”

เจ้าแห้วเอี่ยมมือลงไปใต้เตียง หยิบบ๊องกัญญาขึ้นมาบรรจุแล้วส่งให้ปีศาจพ่อช่วยจุดไม้จืดไฟด้วย ปีศาจนายห้อยสูบกัญญาอย่างสบายใจยกขาที่เป็นโครงกระดูกขึ้นไขว่ห้างอย่างโก้เก๋

“พ่อสบายดีหรือ”

ปีศาจนายห้อยไม่ยอมตอบคำถาม ส่งบ๊องกัญญาให้เจ้าแห้ว

“ขออีกบ๊องเถอะวะ”

เจ้าแห้วสะดุ้งแล้วหัวเราะ

“มากไปละ พ่อ กัญชามันแพงรู้ไหม 4 บาทกระหีบมือเดียวเท่านั้น พ่อที่ชิ”

ปีศาจจู้ปาก มองดูลูกชายอย่างเคือง ๆ

“หวงกระทั่งพ่อเซียวหรือวะ”

เจ้าแห้วอมยิ้ม

“ตัวฉันเองฉันยังหวงนี่นา ไม่อยากจริง ๆ ฉันไม่สูบหรือ เออแต่หอมปากหอมคอเถอะพ่อ พ่อบอกฉันซิ พ่อไปยังไงมายังไงพ่ออยู่ที่ไหน”

ปีศาจห้อยว่า “ข้าอยู่สวรรค์”

“อ๊ะ ผิดไปละ”

“จริง ๆ วะ”

เจ้าแห้วหัวเราะก๊าก

“สวรรค์มีอะไรบ้าง”

“มันจะมีอะไรวะ นอกจากกำแพงกันสี่เหลี่ยมมีประตูเหล็กหลายชั้น แล้วก็มัตันจิว มีกระทะทองแดง พวกมนุษย์เขาเรียกว่านรกแต่พวกข้าเขาเรียกว่าสวรรค์”

“อ้อ” เจ้าแห้วคราง “ถ้ายังงั้นเป็นการเรียกปลอมใจตนเอง พ่อสบายดีหรือ การครองชีพที่เมืองนรกเป็นยังไง”

ปีศาจถอนหายใจเฮือกใหญ่

“พ่อไม่อยากเล่าให้เอ็งฟังเลย ความเดือดร้อนในปรโลกมันมากมายใหญ่หลวงนักเดี๋ยวนี้ ข้าวสารก็ต้องมีบัตรปันส่วน”

“ฮ่า” เจ้าแห้วร้องลั่น “ที่นี้ก็เหมือนกันนี่พ่อ ทางการเขาแจกบัตรปันส่วนข้าวสารเหมือนกัน ให้กินคนละ 500 กรัมต่อวัน”

ปีศาจนายห้อยหัวเราะ

“เอ็งอย่ามาหลอกพ่อหน่อยเลยนะ เมืองไทยเป็นเมืองข้าวมองไปทางไหนมีแต่ทุ่งนา ถึงกับต้องปั่นส่วนข้าวใครจะเชื่อ”

“ปู่โธ่ ให้รากเลือดออกมา 2 ปีบซีเฮ้า ฉันจะโกหกพ่อเอาตะหวักตะบายอะไรกัน”

“จริง ๆ นะหรือ”

“ฮือ”

ปีศาจถอนหายใจอีกครั้ง

“โธ่เอ๊ย นำเวทนาเหลือเกิน ข้านึกว่าจะเป็นแต่เมืองนรก ที่เมืองนรกเขาปั่นส่วนข้าวสารมานานแล้ว ให้คนหนึ่งเดือนละ 14 กิโล แต่ยายพวกผีเปรตที่มันโกงสะบัด ไม่ใช่เครื่องชั่งตวงวัด ตามมาตรฐานของพระยม แล้วก็หมูเห็ดเป็ดไก่ ที่เมืองมนุษย์ยังอุดมสมบูรณ์ดีหรือ”

เจ้าแห้วหัวเราะก๊าก

“ฉันคิดว่า เมืองนรกคงดีกว่าที่นี้มากนัก หมูเห็ดเป็ดไก่อะถมไป แต่ว่าหมูกิโลละ 20 บาท เป็ดไก่ตัวละ 15 บาทอย่างถูก คนจนกำลังจะตายโหงตายห่าอยู่แล้ว ไม่รู้ว่าจะไปร้องแรงแทกกระเซอเอากับใคร เครื่องอุปโภคบริโภคแพงขึ้นทุกวัน”

“ก็แล้วเอ็งจะมาบ่นเอาอะไร เอ็งอยากเสือกเกิดมาเป็นคนจนทำไมเล่า อือ.... แปลกโวย เมื่อ 2-3 วันมีคนตายไปเมืองผีคนหนึ่งคุยออกฟังว่า อาหารในเมืองมนุษย์เยอะแยะ รัฐบาลท่านตั้งองค์การสรรพาหารขึ้น ขายเนื้อขายหมูราคาถูก”

เจ้าแห้วทำหน้าเบ้

“จริง ราคาที่ปรากฏในป้ายมันถูกมาก หมูกิโลกรัมละ 5 บาท เนื้อวัว 3 บาท 50 แต่พอเราไปขอซื้อ 1 กิโล เขาไม่ยอมขายเขาขายให้ 1 บาทคือ 1 ชั๊น เป็นอันว่าหมูกิโลหนึ่งเขาตัดขายได้ในราว 15 ชั๊น คือ 15 บาท เรื่องมันเป็นยังไงแหละพ่อ ฮิ ฮิ คนจนมันโกล้งจะเป็นสัตว์เต็มทนแล้ว ครองชีวิตอยู่อย่างอด ๆ อยาก ๆ อ้ายบ๊อบของท่านเจ้าคุณมันยังดีกว่าฉัน ตื่นเช้ากินนมสดไข่ไก่ ขนมปัง ชุบไข่ไก่ขนมปังชุบไข่ทอด กินเนื้อวันละ 1 กิโล พวกฉันซื้อข้าวของท่าน กินแต่ผักหมูเนื้อไม่ได้พบ ถึงผักมันก็แพงนะพ่อ ผักบุ้ง หรือที่ผู้ดีเขาเรียกว่าผักทอดยอด ค่าละ 15 สตางค์แล้ว ถ้าฉันไม่ได้กินอยู่ในกงสี ฉันคงผูกคอตายไปอยู่กับพ่อเสียนานแล้ว”

“อือ ไม่น่าเชื่อเลยโวย ยังจี้คนจนก็อย่าแยะไปตามกัน ทำไมพวกเราไม่ไปหาท่านผู้แทนราษฎรของเราขอให้ท่านช่วยหาทางให้เครื่องอุปโภคบริโภคถูกลง”

เจ้าแห้วหัวเราะก๊าก คล้ายกับฟังเรื่องชวนหัวขนาดหนัก

“ประตุปิด ไม่รับแขก ไม่ว่าง มันเป็นอย่างนี้แล้ว แต่ว่าอย่างไรฉันก็ภูมิใจแล้ว ก่อนที่ท่านจะเป็นผู้แทนท่านนอบน้อม เรียกฉันว่าคุณแห้ว ไหว้ประหลก ๆ ถึงเดี๋ยวนี้ท่านไม่รู้จักฉัน ฉันก็ยังนึกหวังอยู่เสมอที่ผู้แทนคนหนึ่งเคยกราบไว้ฉันอย่างเคารพนบอบ และพูดเสียงอ่อนเสียง

หวานว่า คุณแห้วคะรึ๊วบ พรงี้กรุณาอย่าลื้ไปลงบัตร์ให้ผมนะคะรึ๊วบ ผมกราบลาคะรึ๊วบ” พุดจบเจ้าแห้วก็ยักคิ้วให้ปีศาจพ่อ “เป็นยังงิ่พ่อ ฟังแล้วกรึ้ม ๆ ดีเหมือนกัน”

ปีศาจนายห้อยถอนหายใจอีกครั้งหนึ่ง

“นั่นแหละ เอ็งก็จำไว้เป็นบทเรียนก็แล้วกัน ง่า – เจ้าแห้ว พ่อมาหาเจ้านอกจากจะมาเยี่ยมเจ้าแล้ว พ่อยังจะมาเตือนอะไรเจ้าสักอย่าง”

ก่อนที่เจ้าแห้วจะว่าอะไร เสียงเจ้าบ๊อบก็หอนขึ้นอย่างเยือกเย็น ปีศาจนายห้อยสะอื้นโหยง ยกมือที่มีแต่กระดูกกอดคอเจ้าแห้วทันที

“อ้าว” เจ้าแห้วเอ็ดคะโร “อะไรกันเล่า อยู่ ๆ ก็มากอดฉันเหมือนสาบเหมือนสาง ออกจะตายไป”

ปีศาจนายห้อยพุดเสียงลั่น

“หมามันหอน ข้า – กละ – กลัวผี”

“ปู่โธ” เจ้าแห้วคุด “พ่อก็เป็นผียังจะกลัวผีอีกหรือ”

ปีศาจยืมแห่ง ๆ คลายมือที่กอดลูกชายออก

“เออ จริงไว้ย” แล้วเขาก็ถอนหายใจดัง ๆ “พ่อจะเตือนเอ็งสักหน่อย เมื่อก่อนที่พ่อจะตาย พ่อได้ฝากหีบไม้เล็ก ๆ กับท่านเจ้าคุณสำหรับไว้ให้เจ้า และขอร้องท่านว่าให้ท่านมอบหีบสมบัตินั้นให้เอ็ง เมื่อเอ็งมีอายุ 21 ปีบริบูรณ์ เด็วนี้เอ็งก็มีอายุตั้ง 23 ปีแล้ว เจ้าคุณก็ยังไม่ได้มอบหีบนั้นให้เจ้า เจ้าใจว่าท่านคงจะลื้”

เจ้าแห้วหน้าตื่น ใจเต็นแรงผิดปกติ

“พ่อ.....จริง ๆ หรือพ่อ”

“เออ”

“ให้พ่อตกรนรก”

ปีศาจหัวเราะ

“ข้าตกอยู่แล้วไว้ย”

เจ้าแห้วยกมือจับหน้าอกตัวเอง

“โอ – ดีใจ สมบัติของพ่อมีอะไรบ้าง”

“เอาเถอะ อย่าให้ข้าบอกเลย ข้าพุดแต่เพียงว่า บางทีถ้าโชคเป็นของเจ้า เอกสารบางชิ้นที่อยู่ในหีบมันอาจจะทำให้เจ้าเป็นมหาเศรษฐีก็ได้”

เจ้าแห้วยกมือตบป่าปีศาจพ่อ

“ดีมากพ่อ ยังงิ่ชีน่า ถึงจะเรียกพ่อลูกกัน”

ลมพัดเข้ามาในหน้าต่างอีกวูบหนึ่ง ภายในห้องคล้ายกับมีควันตลบ พอดวันจางเจ้าแห้วก็แลเห็นปีศาจตนหนึ่ง ผมหยิก นัยน์ตาโปน รูปร่างสูงใหญ่ นุ่งผ้าเตี่ยวถือตะบองขนาดคู้่นพิน ยืนตระหง่านอยู่กลางห้อง ปีศาจนั้นยกมือชี้หน้าปีศาจนายห้อย

“เกินเวลาที่เจ้าลามาแล้ว นายท่านใช้ให้เข้ามาตามเจ้า และสั่งให้ซ่อมเจ้าเป็นการใหญ่ก่อนที่จะพาตัวเองไป”

ปีศาจนายห้อยกิ้วจนลนลาน เขาวิงวอนนำสงสาร

“พี่.....พี่ผีจ๊ะ อย่าซ่อมฉันเลย”

ผู้คุมปีศาจเห็นหัวเราะ

“กูซ่อมมโวย เรียกพี่ผี อ้ายเวร” แล้วเขาก็ขยับกระบองเงื้อมขึ้นสุดแขน

“อ้ายห้อย....”

เจ้าแห้วร้องว้าย ผุดลุกขึ้นขวางยกมือไหว้ปะหลก ๆ

“ลุงจำ อย่าซ่อมพ่อฉันเลยจ๊ะ”

นายปีศาจลดกระบอง ยิ้มให้เจ้าแห้ว

“ไม่ให้ซ่อมก็ได้ แต่เจ้าต้องจ่ายค่าน้ำชาให้ข้าบ้าง”

เจ้าแห้วขมวดคิ้วขมวด หันมาทางพ่ออย่างแปลกใจ

“เอ๊ะ เมืองผีมีเรียกค่าน้ำชากันด้วยหรือพ่อ”

นายปีศาจหัวเราะก๊าก แล้วพูดเสริมขึ้น

“อ้ายโง่ เอ็งไม่น่าจะถามข้าอย่างนี้เลย ผีปีศาจมันไม่ใช่มนุชย์มีระดับต่ำกว่าสัตว์

เดรัจฉาน ชอบกินเครื่องเช่น ชอบเรียกร้อยค่าน้ำชาขานุหรี”

เจ้าแห้วถอนหายใจเบา ๆ

“แต่ลุงไม่รู้ว่ ลัทธิปีศาจนิยมกำลังแพร่หลายในเมืองมนุชย์ เคียวนี้เขาไม่ว่าที่

ไหน เขาเรียกค่าน้ำชากันทั้งนั้นแหละ”

นายปีศาจหน้าคั่น

“ยังงั้นรี อ้ายหลานชาย บา – ถ้ายังงั้นมนุชย์กับปีศาจมันก็คล้ายคลึงกันเต็มทน ง่า

– แต่ไม่ใช่เรื่องที่ข้าจะต้องวิพากษ์วิจารณ์อะไรหรอก สำคัญแต่ว่า ข้าจะซ่อมพ่อเจ้า ถ้าจะงดการ

ฝึกซ่อมก็ต้องจ่ายค่าน้ำชามา”

เจ้าแห้วผินยิ้ม

“เมืองมนุชย์เลิกซ่อมกันนานแล้วนี่ลุง”

ปีศาจตวาดแว๊ด

“ข้าเป็นผีโวยไม่ใช่มนุชย์ อย่ารำไร่ จ่ายมาดี ๆ ข้าจะได้ซื้อกางเกงนุ่งสัก

ตัวหนึ่ง”

ปีศาจนายห้อยว่า “จ่ายให้แก่ไปเถอะวะ อ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วเดินมาที่ฝาห้อง เอื้อมมือเปิดสวิทซ์ไฟฟ้า ทันใดนั้นนายปีศาจได้ร้องขึ้น

เอ็ดตะโร

“เฮ้ย อย่าเปิดไฟ ปิดเสีย”

เจ้าแห้วหมวดควีน

“ทำไมล่ะ ฉันจะหยิบเงินค่าน้ำชาให้ลุง”

นายปีศาจจู้ปาก

“มืออย่างที่ไหนวะ ผีอยู่ในที่สว่าง ปิดเสียซิ อายตายहां”

เจ้าแห้วจำเป็นต้องปิดไฟฟ้าตามเดิม เขาเปิดตู้หยิบธนบัตรปีกหนึ่งออกมา
อาศัยแสงเดือนนับธนบัตร 20 บาทได้ 5 ฉบับเดินเข้ามาส่งให้นายปีศาจ

“เฮ้อ.....คุณลุง ฉันฝากพ่อของฉันไว้ด้วยนะลุง ผิดถูกอย่างไรก็เพียงแต่ตะสังสอน
ลัก 2-3 ที อย่าให้ถึงกับหัวร้างข้างแตกถึงกับหยอดน้ำข้าวต้มเลย นึกว่าเห็นแก่ลูกหมาตา
ดำ ๆ เถอะ”

ปีศาจนายห้อยสะอึกโหยง

“ใครวะ ลูกหมาตาดำ ๆ”

เจ้าแห้วค้อนควับ

“ก็ฉันนะซี ใครเขาไปว่าพ่อล่ะ”

นายปีศาจยกมือจับแขนปีศาจนายห้อย

“ไป....อ้ายห้อย อีกประเดี๋ยวก็ถึงเวลาที่เจ้าจะต้องลงกระทะเหล็กแล้ว”

เจ้าแห้วนึกแปลกใจก็กล่าวถาม

“กระทะเหล็ก หรือกระทะทองแดงแน่ลุง”

นายปีศาจหัวเราะ

“เหล็กโวย ไม่ใช่ทองแดง ทีแรกเป็นกระทะทองแดง แต่พอเกิดสงครามพวก
ญี่ปุ่นมันไปขอซื้อ ยมบาลท่านก็เลยแข็งลิไป”

“อือ เมืองนรกก็รู้จักแข็งลิเหมือนกัน”

“อูะ เงินใครบ้างไม่อยากจะ เจ้าว่าง ๆ ไปเที่ยวเมืองนรกบ้างซี อ้ายหลานชาย”

เจ้าแห้วอมยิ้ม

“ฉันคิดว่า ฉันยังไม่ไปหรอกลุง”

ปีศาจนายห้อยยกมือตอบว่าเจ้าแห้ว ลูกชายคนเดียวของเขา

“ลาก่อนลูกรักของพ่อ เรียนเจ้าคุณ และคุณหญิงกับคุณแดงด้วยว่า ระลึกถึงพระ
เดชพระคุณของท่านเสมอ ถ้าข้าพ้นจากขุมนรกได้มาเกิดเป็นคนเมื่อไร พ่อจะมาเป็นจี้ข้าท่านอีก
อย่าลืมนะลูกนะ ซื่อักุษาใส่บาตรส่งไปให้พ่อบ้าง”

เจ้าแห้วร้องไห้ น้ำตาคลอหน่วย เมื่อเห็นนายปีศาจลุกกระซกลากบิดาของเขา
ออกไปจากห้อง ทันใดนั้นเองเสียงสุนัขจากบ้านใกล้เคียงได้หอนขึ้นอย่างเยือกเย็น

“พ่อ พ่อจ้า” เจ้าแห้วตะโกนลั่น

มีเสียงใครคนหนึ่งทูประตูห้องดัง ๆ

“อ้ายเห้ว อ้ายเห้ว”

เจ้าเห้วลืมนตาโพลง รู้สึกตัวเหมือนตื่นจากฝัน เขากวาดสายตามองไปรอบ ๆ ห้อง พบตัวเองยืนอยู่ข้างหน้าต่าง จึงเอื้อมมือเปิดสวิทช์ไฟ

“ใคร อ้ายมันเระอะ” เจ้าเห้วร้องถาม

“เออ ข้าเอง เอ็งไม่สบายรี บ่นอะไรพิมพ์มานานแล้ว หรือเอ็งคุยกับใคร”

เจ้าเห้วยิ้มแห้ง ๆ

“ข้าคุยกับพ่อข้า”

“ฮ่า – ลุงห้อยแกตายไปนานแล้วนี่หว่า”

“ก็นั่นนะซี แกมาหาข้า”

เสียงเจ้ามันอุทานมาคำหนึ่ง แล้ววังโครมครามกลับไปห้องของเขาโดยเร็วที่สุด

เช้าวันรุ่งขึ้น

ก่อนเวลารับประทานอาหารเช้าเล็กน้อย คณะพรรค 4 สหายนั่งจับกลุ่มสนทนากันอยู่ในห้องโถงของบ้าน “พัชรภรณ์” ขณะที่กำลังคุยกันถึงเรื่องหมูมี หมูไม่มี เจ้าเห้วก็เดินย่องเข้ามาในห้อง

พอเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ แลเห็นเจ้าเห้วก็หัวเราะลั่น “ไฉนะ อ้ายเห้ว อ้ายมันบอกรว่า เมื่อคืนเจ้าถูกผีหลอกเระอะ” คุณหญิงวาดแผ่นพรวดขึ้นไปนั่งบนตักเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ถามเสียงลั่น ๆ “ผีที่ไหนคะ รูปร่างหน้าตามันเป็นยังไง ต้าย...ตายไม่ชักรู้ถ้ารู้คงนอนคลุมโปงแน่ ๆ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ กลืนน้ำลายเอือก

“โธ...แม่คุณ ขวัญอ่อนเหลือเกินนะ พอพูดถึงเรื่องผีแผ่นพรวดเลย”

“เฮ้อ ก็คิดกันกลัวนี่นา พิลึก”

เจ้าคุณแม่ปากแน่น

“นี่มันกลางวันไม่ใช่กลางคืน”

คุณหญิงวาดถอนหายใจโล่งอก

“อ้อ” แล้วท่านก็เลื่อนตัวลงมานั่งบนโซฟาตามเดิม แล้วเปลี่ยนสายตามาที่เจ้าเห้ว “ผีมันหลอกเอ็งจริง ๆ หรือเห้ว”

เจ้าเห้วอมยิ้ม ประสานมือไหว้ระหว่างอก

“รับประทาน กระทบเรียนไม่ถูกหรือครับ รับประทานรู้สึกตัวครึ่งหลับครึ่งตื่น ยังไงชอบกล จะว่าฝันไปก็ไม่เชิง”

“อิมพอสสิเบิล ผีเป็นไม่มี แกเหลวไหล ไม่พิจารณาให้ดี เห็นอะไรเป็นผี”

เจ้าเห้วขมวดคิ้วย่น

“รับประทานผิครับ”

กิมหงวนกล่าวขึ้นทันที

“ใครวะ รับประทานผี”

“อีแรงครับ” เจ้าแห้วก็หัวเราะ “รับประทานเมื่อคืนนี่ตอนดึกพ่อแกมาหาครับ”

“หนอยแน่” เจ้าคุณปัจจนึก ๆ อุทาน “แกเห็นรี”

“รับประทานเห็นครับ กระทบยังได้คุยกับพ่อเป็นตุเป็นตะ”

“พะ...พะ...ผีพ่อแก ก้อ...ตะ...ตาห้อยนะซี”

นั่นทากษะชากศอกหลังเข้าให้ถูกหน้าอกน้องชายพอดี

“นี่แน่ะ หมั่นไส้หนัก”

“ตายจริง” ประภาพุดขึ้นดัง ๆ “ทำไมทำกับคุณกรอย่างนี้ล่ะคะคุณนั่น ประเดี๋ยวเป็นผีในท้องหรือ”

นิกรอมยิ้ม

“ในท้องไม่เป็นหรือครับ ถ้าเป็นก็เป็นทีอื่น”

พลพุดเสริมขึ้น

“ดูเหมือนแกกำลังเป็นอยู่ไม่ใช่หรือ”

นิกรตวาดแว๊ด

“เป็นที่กันไว้ ไม่ได้เป็นที่แกคิดว่าจะเป็น”

พลหัวเราะก๊ิก

“แล้วใครเขาไปว่าอะไรเล่า แกกินปุ้นร้อนท้องไปเอง”

ประไพจู้ปาก

“เรากำลังพูดถึงเรื่องผี ไม่ใช่เรื่องผี” แล้วหล่อนก็พยักหน้ากับเจ้า “เล่าไป ตาแห้ว ฉันอยากฟัง ปัสสาวพ่อแกหน้าตาเป็นยังไง”

เจ้าแห้วว่า “เป็นโครงกระดุกครับ แกมาเยี่ยมผม มาขอกัญชาสูบ แล้วปรับทุกข์ให้ฟังว่า ที่เมืองนรกลำบากเหลือเกิน รับประทานหมู และเนื้อก็ไม่พอกิน ข้าวก็ต้องปันส่วน คนหนึ่งให้รับประทานวันละ 2 กรัม พวกนายผีที่นั่นมัน โกงกันอย่างสะบัดนี้ ไม่ว่าจะทำอะไรต้องโกง รับประทานค่าน้ำชาก็ต้องจ่ายกันเรื่อย”

ประภาพุดขึ้นบ้าง

“แกไม่กลัวปัสสาวพ่อของแกดอกหรือแห้ว”

“รับประทานกลัวเหมือนกันแหละครับ แต่คุยกันไปคุยกันมาเลยหายกลัว” พุดจบ เจ้าแห้วก็ยกมือไหว้ประมุขที่บ้าน “พัชรภรณ์” ทั้ง 2 ท่าน “รับประทานควรมิควรแล้วแต่จะโปรดเถอะครับ ปัสสาวพ่อแกสั่งให้กระผมเรียนเตือนท่านว่า เมื่อก่อนจะตายแกฝากอะไรไว้ให้กระผม 1 อย่าง อันเป็นมรดกของผม รับประทานพ่อว่าบางที่ท่านอาจจะลืม”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ลืมตาโพล่ง นิ่งอึ้งไปสักครู่ท่านก็ร้องขึ้นดัง ๆ

“เออจริงโวยแห้ว ข้าลี้มไปสนิททีเดียว ดายจริง ข้าชกสงสัยเอ็งเสียแล้ว เมื่อ ก่อนที่เจ้าห้อยจะตายเอ็งอายุเพียง 11 ขวบเท่านั้น เจ้าห้อยฝากหีบไม้ใบหนึ่งให้ข้าไว้ สั่งว่าถ้าเอ็งมี อายุครบ 21 ปีเมื่อไรให้มอบหีบนั้นให้เอ็ง แะโวยเลยมาตั้ง 2 – 3 ปี”

กิมหงวนพูดขึ้นเบา ๆ

“คิดจะโก่งเด็ก”

คุณหญิงวาดทำตาเขียว

“หา ว่าไงนะ พ่อหงวน”

“เฮ้อ เฮ้อ เปล่าครับ ผมว่าคงเป็นหีบเหล็ก”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ว่า “ไม่ใช่หีบเหล็ก เป็นหีบไม้แบบโบราณใส่กุญแจเงิน ภายในหีบจะมีอะไรบ้างอาทีกี่ไม่รู้”

เจ้าคุณป๋องนึก ๆ ถามว่า “เจ้าคุณยังเก็บรักษาเอาไว้หรือครับ”

“ครับ ยังอยู่เรียบร้อย ผมเก็บไว้ในห้องพระ ไม่เคยไปแตะต้องมันเลย แล้วก็ ไม่ได้สนใจ” พูดจบท่านก็เปลี่ยนสายตามาที่เจ้าแห้ว “เอ็งขึ้นไปในห้องพระเดี๋ยวนี้ ได้โต๊ะมุขมี หีบอยู่ใบ เอ็งเลือกเอาใบที่มีกุญแจเงินยกเอาลงมานี่”

เจ้าแห้วรีบลุกขึ้นเดินขึ้นบันไดไปชั้นบนอย่างรีบร้อน คณะพรรค 4 สหายพูดคุยกัน จ้อกแจ้กจอบแจวพากษ์วิจารณ์กันถึงเรื่องนี้

อีกสักครู่หนึ่ง เจ้าแห้วก็อุ้มหีบไม้ใบหนึ่งเดินลงบันไดมาด้วยท่าทางร้อนรน พอ ผ่านคั่นพักบันได เจ้าแห้วก็สะดุดทำตนเองเสียหลักหกล้มกลิ้งหลุน ๆ ลงมาข้างล่าง หีบกระเด็น ไปทางหนึ่ง

ดร.ดิเรกอมยิ้ม มองดูเจ้าแห้วแล้วพูด

“ออกก๊อ ยฝรั่งคิดว่าออกหัวเสียอีก”

คุณหญิงวาดดูเจ้าแห้วเสียวหัวเราะ ๆ

“ซุ่มซ่ามนัก ไม่ดูตาม้าตาเรือ”

เจ้าแห้วสูดปากเบา ๆ พยุงกายลุกขึ้นเดินกะ โผล่กะแผลกยหีบไม้เอาให้เจ้าคุณ ประสิทธิ์ ๆ

“โฮ้ย วางลงซี แล้วกัน”

เจ้าแห้ววางลงบนพื้น ทรวดตัวนั่งพับเพียบ คณะพรรค 4 สหายต่างก้มมองดูหีบใบ นั้น เป็นหีบไม้ฝีมือหยาบ ๆ มีอายุเก่าแก่มาก

“ทำยังไงเราถึงจะเปิดหีบใบนี้ได้” เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ พูดขึ้นเปรย ๆ “ลูกกุญแจ แบบนี้ก็ไม่มีเสียด้วย”

นิกรว่า “ผมเปิดเองครับ” แล้วเขาก็เลื่อนตัวจากเก้าอี้ลงมานั่งบนพื้นข้างหีบ

นายการณวงศ์ขยับกุญแจเงินไปมา สักครู่ก็หลุดออกจากกัน ทุกคนแปลกใจในความสามารถของนิกร

“ตาย – ตาย” คุณหญิงคราง แกร็นยังกะขุนแผน เก่งเหลือเกิน”
นิกรอมยิ้ม

“อย่าว่าแต่ลูกกุญแจสับปะรังเคพรรณีเลย เซฟในห้องคุณอาผมยังเปิดเล่นบ่อย ๆ”

“อ้อ มิน่าเล่า เงินฉันถึงหายเสมอ ๆ ทีละร้อยสองร้อยแทบไม่เว้นแต่ละวัน แกร็นเต็มทีมาก นิสัยเสีย”

กิมหงวนว่า “อย่างนี้เขาเรียกว่าเสียนิสัยครับ ไม่ใช่นิสัยเสีย เฮ้ย...อ้ายเห้ว เปิดดูหน่อยเถอะ ฉันอยากรู้ว่าในหีบมีอะไรบ้าง”

เจ้าเห้วตื่นเต้นยินดีเหลือที่จะกล่าว ใจเต้นแรงผิปกติ เขาเอื้อมมือจับสายกุญแจแจค่อย ๆ เปิดฝาทหีบขึ้นทีละน้อย แต่แล้วก็รีบปิดดั่งปัง ถอนหายใจเอือกใหญ่

นवलลอห้วเราะคิก

“เปิดซี ตาเห้ว ฉันอยากเห็นสมบัติของพ่อแก”

เจ้าเห้วทำหน้าที่ชอบกล

“รับประทานมันเอ็กไซค์เหลือเกินครับ ถ้าตั้งต่างบังเอิญมีเงินอยู่ในหีบสัก 2 หมื่นรับประทานผมคงซ็อกตายแน่”

คุณหญิงวาดต้นศีรยะ

“คนอย่างเจ้าห้อยนะหรือ จะมีเงินเก็บไว้ให้ลูกเป็นหมื่น ๆ เมื่อมันยังไม่ตายข้าให้เงินเดือนมัน 30 บาท เจ้าห้อยใช้เงินสุล่ยสุร้ายออกจะตายไป ขอพิเศษทุกเดือน พ่อแกนะมันบ้ากัญชาเหมือนแก แล้วก็เข้าสู่ประตูคืนชอบกรุ่มกริมกับพวกสาวใช้ในบ้านไม่ผิดอะไรกับแกหรอก”

เจ้าเห้วขมวดคิ้วขุ่น

“รับประทานพ่อลูกกันนี้ครับ” พูดจบบเจ้าเห้วก็เปิดหีบออก แล้วเจ้าเห้วก็ล้มตาทโพลง ร้องออกมาดัง “โอ.....ดีใจ”

“อะไรวะ” เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ถาม

แทนคำตอบ เจ้าเห้วหยิบวัตถุชิ้นหนึ่งออกมา มันคือบ้องกัญชาเก่าแก่ ประดับเหรียญตราต่าง ๆ ทันใดนั้นเองเสียงหัวเราะอย่างครื้นเครงก็ดังลั่นห้องโถง

“โฮ่เอ๊ย” ประภาปลงอนิจจัง “นี่กว่าเป็นสมบัติอันมีค่า เพชรพลอยหรือทองรูปพรรณ ที่แท้ก็เป็นบ้องกัญชา”

เจ้าเห้วยิ้มหวานจ้อยกอดบ้องกัญชาไว้แน่นหน้าอก

“รับประทาน นี่แหละครับลูกใจผมมาก บ้องกัญชาอันนี้ผมกะว่าได้ทำขึ้นในสมัยสุโขทัย รับประทานดูสิครับ เครื่องราชอิสริยาภรณ์เหล่านี้เป็นของเก่าแก่มาก ฮะ...ฮะ เต็มยศใหญ่”

เลขครับ”

คุณหญิงวาดเอื้อมมือขวาออกมา

“ไหน ข้าขอคูชิ”

เจ้าแห้วพาชื้อส่งให้ท่านอย่างนอบน้อม คุณหญิงวาดจ้องมองคุณหน้าเจ้าแห้วยิ้มเล็กน้อย

“ฉันกับเจ้าคุณ พยายามห้ามปรามแกมาหลายปีแล้วในเรื่องสุขภาพของแก เพราะเห็นว่ามันเป็นยาเสพติดให้โทษต่อร่างกายทำให้สติฟั่นเฟือน แต่แกก็ไม่ยอมเลิก บ๊องอันนี้ สวยมาก แต่ว่าเพื่อเห็นแก่สุขภาพ และอนาคตของแก ฉันจำเป็นต้องทำลายมันเสีย”

เจ้าแห้วกั้นขวัญแขวน ก่อนที่เขาจะพูดว่าอะไร คุณหญิงก็ยกบ้องกัญชาเต็มยศใหญ่อันเป็นมรดกของเจ้าแห้วพาดลงกับพื้นกระดานเต็มแรง

“โพลี๊”

บ้องกัญชาแตกละเอียด เจ้าแห้วร้องไห้โฮ

“อ้อ...คุณหญิงฉีกหัวใจของกระผมเสียแล้ว ฮือ.....ฮือ”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอีก คุณหญิงเหวี่ยงบ้องกัญชาทรงเครื่องออกไปทางหน้าต่าง

“ไม่ต้องร้องไห้ อ้ายเวร” ท่านคุณ “โตเป็นควายแล้วยังจะร้องไห้อีก มีอะไรอยู่ในหีบนั้นหยิบออกมาให้หมด”

เจ้าแห้วสะอื้นอืด ๆ หยิบกล่องสังกะสีใบเล็ก ๆ ขนาดกล่องขนมปังออกมาส่งให้คุณหญิงวาด คุณหญิงวาดเปิดกล่องออก ในกล่องมีผ้าขาวขี้นราอยู่ชิ้นหนึ่งคล้ายกับผ้าประเจียดกับซองจดหมายเก่า ๆ อีก 1 ซอง คุณหญิงหยิบซองจดหมายขึ้นมาพิจารณาแล้วโยนไปให้กิมหงวน

“อ่านซิ พ่อหงวน”

อาสีฉีกกริมซองออก ดึงกระดาษในนั้นออกมาคลี่ แล้วเขาก็เห็นลายมือตัวขนาดหม้อแกงไ้ไปเข้ามา ตัวสะกดการันต์ไม่มีใครจะถูกต้อง แสดงถึงภูมิรู้ของเจ้าของจดหมาย เสียหงวนหัวเราะเสียก่อนจึงอ่านข้อความในนั้นดัง ๆ

เขียนที่บ้าน วันที่ข้าจำไม่ได้ รู้แต่ว่าแรม 8 ค่ำ เดือน 6 ปีอะไรก็จำไม่ได้ เหมือนกัน แจ้งความมายังเจ้าแห้วลูกชายโทนของข้า นี่เป็นโอกาสแรกที่ข้าเขียนจดหมายถึงคนข้ามัน ก.ข. ยังไม่กระดิกหูตนเอง เจ้าแห้วลูกรัก ขณะที่เฝ้าอ่านจดหมายฉบับนี้ พ่อคงสุขเกษม ตำราญอยู่ในเมืองสวรรค์ ข้าเป็นห่วงแองมาก เพราะเมื่อข้ามีชีวิตอยู่ข้าไม่มีอะไรให้แอง เมื่อข้าตาย ข้าก็ไม่มีกองมรดกทิ้งไว้ให้ แม้จะเป็นมรดกกองเล็ก ๆ ขนาดก้อน 2 ก้อนก็ตาม

ครั้งหนึ่งในชีวิตพ่อ ก่อนที่ข้าจะมาเป็นข้าท่านเจ้าคุณอัศวคัตถ์ผม.....

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ลืมตาโพล่ง

“หนอย อ้ายห้อย อ้ายปรตห้อย อ้ายชาตินี้ต้องให้มันตคนกรร็อยกลับ
แสนกลับ”

คุณหญิงวาดหัวเราะหึ ๆ

“ไหน พ่อหงวนส่งมาคูชิ”

อาเสี้ยมี้มั่งแห่ง ๆ

“อย่าคุณเลยครับ ผมอ่านต่อไปดีกว่า”

“ฮือ” เจ้าแห้วร้องลั่น รู้ทันที่ว่าพ่อของเขาไม่ได้เขียนอย่างนั้น “รับประทานอาเสี้ย
เล่นแก๊งอ่านให้พ่อผมถูกค่าฟรี ก้อแม่ชีครับ”

กิมหงวนหัวเราะ อ่านข้อความต่อไป

..... ก่อนที่ข้าจะมามอบตัวเป็นข้าท่าน ข้าได้ใช้ชีวิตที่เป็นโสดของข้า
ท่องเที่ยวผจญภัยไปทั่วประเทศ และครั้งหนึ่งข้ากับเพื่อนร่วมโรงยาฝิ่นแห่งเดียวกันกับข้าได้พากัน
ไปเที่ยวในดงกะเหรี่ยง ทิศตะวันตกของจังหวัดเพชรบุรี ข้าล่องเข้าไปในป่าลึกแล้วโชคดียังช่วยให้
พวกเราได้พบขุมทรัพย์มหาศาลของกษัตริย์โบราณองค์หนึ่ง ซึ่งอยู่ในถ้ำของภูเขาใหญ่ ข้าได้เห็น
เครื่องเพชร และมณีอันมีค่าประมาณเป็นเงินหลายล้านในถ้ำนั้น แต่ยังไม่ทันที่จะนำออกมาจากถ้ำ
พวกเราก็ถูกยิงตายด้วยหน้าไม้อาบยาพิษของพวกชาวป่าซึ่งเรามองไม่เห็นตัว ข้าคนเดียวหนีรอด
ออกมาได้ จึงบุกป่าฝ่าดงกลับมา และเขียนแผนที่ไว้เพื่อจะไปค้นหาในวันหลัง แต่ก็ไม่มีโอกาสไป
จนกระทั่งสิ้นชีวิตของข้า

เจ้าแห้วถูกรัก ผัวขาวซึ่งพ่อเขียนแผนที่ขุมทรัพย์อยู่ในหีบนี้แล้ว
ถ้าเอ็งมีเวลาว่าง ขอให้เอ็งพยายามเดินทางไปค้นหาว่าเอาทรัพย์สมบัติเหล่านี้มาได้ เพราะมัน
อาจจะเปลี่ยนฐานะของเอ็งจากข้าฆ่าม้าครอกเป็นมหาเศรษฐี การเดินทางป่ากะเหรี่ยง ให้ไปลง
รถไฟที่สถานีบ้านน้อยแล้วไปตามแผนที่

จดหมายฉบับนี้แหละคือมรดกของพ่อ สุดท้ายนี้พ่อขอลาเจ้าไป
โดยไม่มีวันกลับ

รัก และเป็นห่วงเจ้าเสมอ

ห้อย โหระพา

พอจบจดหมายของนายห้อย เสียงพูดกันจ้อกแจ้กจอบแจ้กดังขึ้น นิกกรหีบผ้าขาว
ซึ่งพับอยู่ในหีบออกมามากี่คู่ ผ้าฝิ่นนี้ปรากฏแผนที่ฝีมือหยาบ ๆ บอกรทางไปในดงกะเหรี่ยง เริ่มต้น
จากสถานีบ้านน้อย คือสถานีเขาช้อยเดี๋ยวนี้

พล, นิกกร, กิมหงวน, ดร.ดิเรกลงมานั่งบนพื้น พิจารณาดูแผนที่อย่างละเอียดล่อ

“ถ้าพ่อของแกไม่โกหก” พลพุดยิ้มๆ “เราอาจจะค้นพบขุมทรัพย์อันมหาศาลนี้ได้ เพราะแผนที่ที่ละเอียดพอใช้ เจ้าแห้วอาจจะได้เปลี่ยนฐานะจากหน้ามือเป็นหลังมือ มีสตู้งสตางค์ ไร่กับเขาบ้าง”

“รับประทาน ผมเชื่อว่าพ่อแกคงไม่โกหกหรอกครับ” แล้วเจ้าแห้วก็มองดูท่านเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ “รับประทาน ถ้าไม่ขัดข้องพระเดชพระคุณกรุณาให้กระผมไปดงกะเหรี่ยงสักครึ่งเดือนได้ไหมครับ”

ท่านเจ้าคุณหัวเราะ

“ฉันจะให้แกไปก็ได้ แต่นั่นเกรงว่าแกอาจจะไม่ได้กลับมาแกจะไปอย่างไรกัน และไปกับใคร”

เจ้าแห้วนิ่งนึก

“รับประทาน นั่นนะซีครับ”

ดร.ดิเรกพุดโพล่งขึ้นทันที

“ฝรั่งไปด้วยไว้อย่า แห้ว”

เจ้าแห้วดีใจจนเนื้อเต้น

“รับประทานจริง ๆ หรือครับ”

“อ้อไร ฉันคิดมานานแล้วว่า ในระหว่างฤดูร้อนเช่นนี้ฉันควรจะเดินทางไปเที่ยวตามป่าสูงเพื่อสำรวจพันธุ์พฤกษชาติต่าง ๆ นำมาประกอบเป็นตำรายาโรค ซึ่งเครื่องสมุนไพรอันมีคุณภาพสูงของเรายังมีอยู่ในป่ามากมายนัก ง่า- เป็นต้นว่า - ง่า - นือท แอนด์ เซาท์ โคลด์ ไรส์, ไวท์ บัฟฟาโลว์ โบลล์, บายมาคา, มาคาไคท์, ดิมปลี”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ทำตาปริบ ๆ

“แกพูดภาษาไทยเถอะวะ จะได้ฟังรู้เรื่อง”

ดิเรกหัวเราะ

“อ้อ.....ภาษาไทยก็ อ่าวเย็นเหนือ อ่าวเย็นใต้ซีครับ แล้วก็กระดุกควายเผือก ไบ มะกา มะคำไก่ ดิมปลี”

“อู” อาเสี่ยว้องลั่น “ฟังเสียเป็นนาน โห้...อ้ายหมอลากข้าง” แล้วกิมหงวนก็อดหัวเราะไม่ได้

ดร.ดิเรกยิ้มให้เพื่อนเกลอทั้ง 3

“ไปเที่ยวป่ากันเถอะวะพวกเรา”

นิกรสันศิริชะ

“ไม่เอา พุดถึงเรื่องล่องป่ายังเบื่อไม่หาย ไปป่าที่ไรลำบากแทบแย่ และหวุดหวิดจะเอาชีวิตไม่รอด”

“ไปนำ กันจะเตรียมเสบียงอาหารไปเยอะแยะทีเดียว”

นิกรอมยิ้ม

“เอา ไปก็ไปวะ”

เสียงหวนขมือขึ้นพลัดหน้านายการณวงศ์เต็มแรง หันมายิ้มกับนายแพทย์หนุ่ม

“แกจะไปจริง ๆ หรือหมอ”

ดิเรกพยักหน้า

“ไปจริง ๆ”

“ถ้ายังงั้นกันไปด้วย ตั้งใจอยู่เสมอว่า ควรจะพักผ่อนการงานสัก 2-3 อาทิตย์
ก่อนอยากลองป่า และล่าสัตว์ ผิดนักจับเสือลายพาดกลอนมาเลี้ยงเล่นสัก 5-6 ตัว” แล้วเขาก็ยกมือ
ตบบ่าพล “ว่าไงแก สนุกกันอีกสักพักเถอะวะ”

พลหัวเราะ

“ดีเหมือนกัน ไรเฟิลกระบอกใหม่ที่กันเลหลังมาจากบริษัทหลวงรักษา กันยังไม่
เคยใช้มันเลย”

นันทาพูดขึ้นอย่างเคียด ๆ

“เอาอีกแล้ว อยู่ดี ๆ จะหาเรื่องเดือดร้อนให้ตัวเอง กรุงเทพ ฯ ไม่มีที่เกี่ยว
หรือคะ”

“มี” พลพูดเสียงหนัก ๆ “ที่เที่ยวในกรุงเทพ ฯ หมดไป แต่ไปเที่ยวที่ไรกลับมาบ้าน
ทะเลาะกันทุกที”

นันทาค้อนควับ

“ก็ตัวอยากไปเที่ยวชุกชนทำไมเล่า”

นิกรยักคิ้วแผล็บ สัพยอกพี่สาว

“ก็แล้วตัวทำไมไม่ไปเที่ยวชุกชนอย่างเขาบ้างล่ะ”

นันทาร้องกรี๊ด

“อ้ายเด็กบ้า...อ้ายผี มีอย่างรี พุดยังงี้เดี๋ยวแม่.....”

นิกรหลบเป็นพัลวัน เมื่อเห็นพี่สาวคว้าถ้วยแก้ว

“โอ๊ย กลัวแล้วเจ้ อย่าเล่นน้ำ หัวแตกไม่ยอมด้วย”

ประไพยัดเยียดส่งหลาวทองเหลืองให้พี่สาว

“นี่คะ เานี้ดีกว่า จิวกเดียวเท่านั้นไปเลย”

คุณหญิงวาดรีบตะครุบหลาวทองเหลืองมาได้

“ตายจริง ขายไฟนี่แกชักจับไปยขึ้นทุกที มีอย่างรี เป็นผู้หญิงยิ่งเรือพกลาว
ทองเหลือง”

ประไพหน้าจ้อย

“ก็คุณพ่อท่านบอกให้หนูพกดิดตัวนี่คะ ท่านกลัวกรเขาเตะหนู”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กลืนน้ำลายเอือก

“ฉันไม่ได้ให้แกพกหลาว ฉันบอกแแต่เพียงว่าผิวเมี้ยนย้อมเหมือนลื่นกับฟัน อาจจะกระทบกันได้ง่ายที่สุด แกควรจะมีปืนพกติดตัวไว้ 1 กระบอก ถ้าถูกเจ้ากรซ้อมจะได้ป้องกันตัว”

คณะพรรค 4 สหายหัวเราะครืน แล้ว 4 สหายก็พร้อมที่จะร่วมทางไปป่ากะเหรี่ยงกับเจ้าแห้ว ในที่สุดก็ตกลงกันอย่างรีบร้อน เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ขอติดตามไปด้วยคนหนึ่ง ที่ประชุมลงมติเห็นชอบด้วย แล้วยกตำแหน่งให้เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เป็นหัวหน้าในการเดินป่าคราวนี้

คุณหญิงวาดพูดกับลูกชายของท่านอย่างเป็นทางการ

“หาชะมดเชียงมาฝากแม่สัก 2 – 3 กิโลนะลูก”

พลทำคายน

“อย่าให้ถึง 2 กิโลเลยครับคุณแม่ สัก 2 – 3 กรัมผมพอจะค้นหาให้คุณแม่ได้”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ พูดกับกิมหงวน

“แกอย่าลืมหาเขากวางมาฝากอาบั้งนะ โวย์”

อาเสี้ยมยิ้ม

“เอาเขาเล็ก หรือเขาใหญ่ครับ”

“เออะน่า เป็นเขากวางก็แล้วกัน”

“ได้ครับ ผมจะหามาฝากคุณอาสัก 1 ข้าง”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ทำหน้าชอบกล

“เอามาทำตะหวักตะบวยอะไรกันข้างเดียว เอามา 1 คู่เข้าใจไหม”

“ครับ ครับ เอเขากวางอ่อน หรือเขากวางแก่ครับ”

“ว่า – ประเดี้ยวก็โดนเตะหอรอก”

“นั่นแน่ โมโหเลย”

นิกรจู้ปากคิมหงวน

“อย่ากระเซ้าท่านนา คุณอาท่านไม่เหมือนคนอื่น นึกเดือคขึ้นมาท่านตะเอาง่าย ๆ แกก็รู้อยู่แล้วว่าคนหัวล้านนะใจน้อย กระเซ้าซะเรื่อยเชียว”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ จ้องมองดูหลานภรรยาของท่านด้วยแววตาคมกึ่งถึง

“แกนี่ปากเสีย ๆ แล้ว เจ้ากร”

“นั่นนะซีครับ” นิกรพูดยิ้ม ๆ แล้วหันมาทางเจ้าแห้ว “เฮ้ย เอ็งยังไม่ได้ตกลงกับฉันเลยว่า ถ้าเราพบขุมทรัพย์ตามแผนที่ แกจะแบ่งสันปันส่วนให้พวกเราอย่างไรกัน”

เจ้าแห้วนิ่งคิด

“รับประทานเอายังไงก็แล้วกันครับ ผมขอรับประทานเพียง 99 เปอร์เซ็นต์ เหลือ นอกนั้นรับประทานแบ่งให้พวกคุณ”

นิกรพยักหน้าแต่แล้วก็สะดุ้งโหยง

“หา ไงนะ”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“รับประทาน สุกแล้วแต่พวกคุณจะแบ่งให้ผมเถอะครับ”

กิมหงวนว่า “เออ พูดยังงี้ค่อยฟังสนิทานหน่อย”

ก่อนที่ใครจะพูดอะไรกันต่อไป สาวใช้คนหนึ่งของบ้าน “พัชราภรณ์” ได้พาตัวเข้ามาในห้องโถง และรายงานให้ทราบว่าจะเอาอาหารเข้าตั้งโต๊ะเรียบร้อยแล้ว เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กับคุณหญิงวาดลุกขึ้นพาพรรคพวกของท่านออกไปทางหลังตึก

อีกครั้งหนึ่งที่ขณะพรรค 4 สหายของเราในความอำนวยการของท่านเจ้าคุณปัจฉิมฯ ได้พากันเดินทางเข้าป่าสูง ด้วยวัตถุประสงค์สำคัญ 3 ประการคือ

1. ท่องเที่ยวพักผ่อนหย่อนใจในยามว่าง และล่าสัตว์หรือให้สัตว์ล่า ถ้าหากว่าพลาดพลั้งลง
2. ช่วยเจ้าแห้วค้นหาถ้ำขุมทรัพย์อันมหาศาลตามแผนที่สั่งเขปของนายห้อย
3. ช่วยดร.ดิเรกค้นหรือคว้า หรือทั้งค้นทั้งคว้าเครื่องสมุนไพรร ซึ่งเกิดจากพฤกษชาติ หรือธรรมชาติ

อาสาเสี้ยกิมหงวนเป็นผู้ออกทุนในการนี้ตามเคย โดยให้งบประมาณ 10,000 บาท เงินที่จ่ายตรงไปนี้ เจ้าแห้วได้สัญญาอย่างแข็งแรงว่า ถ้าได้ทรัพย์สมบัติมาจะใช้ให้จนครบถ้วน แต่ถ้าไม่ได้ก็เป็นอันพันไป

คณะล่าป่าได้เตรียมเครื่องใช้ในการเดินป่าเกือบ 1 สัปดาห์ มีกระสุนปืนระเบิดมือ ยารักษาโรค เครื่องเวชภัณฑ์ อาหารต่าง ๆ เครื่องบำรุงความสุข เครื่องอุปโภค สัมภาระต่าง ๆ แล้วก็ออกเดินทางจากกรุงเทพฯฯ เมื่อวันที่ 12 เดือนนี้ โดยขบวนรถไฟธนบุรี – วังพังก์ สิ้นสุดการเดินทางโดยรถไฟเพียงสถานีเขาเขี้ยว (สถานีบ้านน้อยเดิม) เหนือจังหวัดเพชรบุรี เพียง 2 – 3 สถานีเท่านั้น

บรรดานักล่าป่าได้รับความยุ่งยากใจไม่ใช่น้อยเมื่อลงจากรถไฟ เพราะสถานีเขาเขี้ยวเป็นสถานีย่อย ๆ มีหมู่บ้านอยู่ห่างออกไปราว 2 กิโลเมตร แต่เป็นหมู่บ้านประมาณ 50 หลังคาเรือน ไม่มีตลาด และโรงแรม เป็นอันว่าในวันนั้นต้องพักอยู่ที่สถานีรถไฟ และได้รับการเอื้อเฟื้อจากนายสถานีหนุ่มเป็นอย่างดี

เจ้าคุณปัจฉิมฯ ได้บอกนายสถานีว่า ท่านกับคณะต้องการท่องเที่ยวไปในดงกะเหรี่ยง เพื่อหาความสุขสำราญจากการล่าสัตว์ และสืบหาพฤกษชาติอันเป็นสมุนไพรรในบ้านเรา นายสถานีชี้แจงว่าดงกะเหรี่ยงอยู่เบื้องหลังเขาอีโก้ เป็นป่าสูงมีอาณาเขตติดต่อกับประเทศพม่า เต็มไปด้วยโรคภัยไข้เจ็บ และสัตว์ร้ายชุกชุม โดยเฉพาะมาเลเรียร้ายแรงมาก

ด้วยน้ำใจอันดีงามของนายสถานี การล่องป่าจึงไม่มีอะไรลูกขลัก เขาได้ช่วยเหลือจ้างนายพรานผู้ชำนาญป่ามาให้คนหนึ่ง ชื่อนายจุ่น หรือพรานจุ่น มีเชื้อสายสืบเนื่องจากชาวกะเหรี่ยง พูดเสียงแปร่งเล็กน้อย อายุไม่เกิน 35 ปี รูปร่างค่อนข้างดีแต่ลำสัน ลักลายพริ้วไปทั้งตัว ผิวกายคล้ายกับสีทองแดง หน้าสีเหลืองบอกความทรหดอดทน นายสถานีรับรองว่าพรานจุ่นชำนาญป่ามาก มีชีวิตอยู่ในป่าดงมาแต่เล็กแต่น้อย รู้จักและเข้าใจธรรมชาติ และทุกสิ่งทุกอย่างในป่าสูง เคยล่องป่าไปถึงพม่าเมื่อตอนสงคราม รับจ้างทหารญี่ปุ่นเป็นคนนำทางมีรายได้อย่างงดงาม ท่านเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๑ ได้สัมภาษณ์นายพรานผู้นี้จนเป็นที่พอใจ และตกลงจ้างพรานจุ่นเป็นค่าป่วยการวันละ 20 บาท ส่วนพวกลูกหาบพรานจุ่นหามาได้ 5 คน ได้ค่าแรงคนละ 8 บาทต่อวัน

ครั้นแล้ว ลูวันที่ 13 เดือนยี่ ปีกุน เวลา 8 นาฬิกา คณะล่องป่าก็อำลานายสถานีออกเดินทางไปตามถนนหลังสถานี มุ่งตรงไปยังเขาช้อยซึ่งแลเห็นเด่นอยู่ข้างหน้า

เย็นวันนั้นเอง นายพรานก็นำทางเข้าป่าสูงมุ่งตรงไปยังเขาเสือหมอบ อันเป็นที่ซ่อนทรัพย์สมบัติมหาศาลตามแผนที่สั่งเขปของนายห้อย นายพรานกับลูกหาบรู้แต่เพียงว่าดร.ดิเรกต้องการไปสำรวจพฤกษชาติที่ภูเขาสูงนี้ ซึ่งอยู่ในใจกลางดงดิบ

วันที่ 14 มกราคม

คณะพรรค 4 สหายได้บุกป่าฝ่าดงมาถึงหมู่บ้านของชาวกะเหรี่ยงที่เชิงเขาสูงหนึ่ง ทุกคนได้เห็นขนบธรรมเนียมประเพณีแปลก ๆ ชาวกะเหรี่ยงอยู่กันเป็นนิคม เป็นชุมชน มีอาชีพในทางกสิกรรม ปลูกพืชผักต่าง ๆ และฝิ่น มีสามัคคีธรรมอย่างดีเลิศ รักใคร่กลมเกลียวกันเป็นอย่างดี พอใจในชีวิตสันโดษ ไม่มีการคดโกงกัน ถึงแม้จะแบ่งแยกกันเป็นหลายพรรค มีพรรคชายจัด ขวจัด พรรคอะไรต่อพรรคอะไรอีก ทุก ๆ พรรคก็มีความปรารถนาอันเดียวกันที่จะจรจรโลงชาติกะเหรี่ยงให้รุ่งเรือง ชาวกะเหรี่ยงมีความสุขยิ่งนัก เสื้อผ้าเหลือใช้เพราะทอได้เอง ข้าวสารก็ไม่ต้องปันส่วนหาซื้อได้ง่าย เนื้อหมู และเนื้อโคเยอะเยะ โดยไม่มีองค์การสรรพาหารหัวหน้าชาวกะเหรี่ยงแปลกใจอย่างยิ่งเมื่อเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๑ บอกว่าที่กรุงเทพฯ ๑ มีการปันส่วนข้าวสาร เขาว่ามันจะเป็นไปได้อย่างไรกัน ประเทศไทยเป็นเมืองข้าว ข้าวเมืองไทยทำนาปีหนึ่งกินไปได้ตั้ง 10 ปี

วันที่ 15 มกราคม

นักล่องป่าออกเดินทางจากหมู่บ้านชาวกะเหรี่ยงในตอนสาย ต้องข้ามเขาถึง 3 ลูก หลังจากนั้นก็เป็นป่าใหญ่เต็มไปด้วยพฤกษชาติ ไม้สัก ไม้ยาง เต็งรัง ตะเคียน และอื่น ๆ นอกจากไม้จันทน์ และไม้กวาด

บ่ายวันนั้นเอง

อากาศร้อนอบอ้าว ภายในป่ามืดครึ้มเพราะแสงแดดส่องลงมาไม่มีใครจะถึง ความวิเวกวังเวงปรากฏไปทั่ว คณะพรรค 4 สหายอ่อนเพลียไปตามกัน การเดินทางไม่สะดวกเหมือน

เมื่อวานนี้ พรานจุ่นกับลูกหาบ 2 คนถือมีดคาบเดินนำหน้าฟาคพินเถาว์ลย์ และกิ่งไม้ที่ขึ้น
ระกะระกะขาดกระจุกไปเปิดทางให้ 4 สหาย

ขณะที่มาถึงจอมปลวกแห่งหนึ่ง ทุกคนก็หยุดชะงักจ้องตาเขม็งมองไปบนต้นไม้
ซึ่งพรานจุ่นชี้ให้ดู

ภาพที่ปรากฏอยู่ในสายตามันทำให้หัวใจเต้นแรงผิปกติ ซากศพของผู้ชายคน
หนึ่งแต่งกายแบบนักล่าสัตว์นอนกลิ้งอืดที่ตอยู่บนดิน ศีรษะไม่มี กลิ่นศพเหม็นคลุ้งแลเห็นหนอง
ไต่ยิบ ๆ ตามตัว ที่หน้าอกคนตายมีหอกปักอยู่ 2 เล่ม

“นายจุ่น” เจ้าคุณปัจฉิม ๗ พูดเสียงสั้น ๆ และค่อนข้างดั่ง “ชายผู้นั้นถูกพวกคน
ป่าฆ่าตายใช่ไหม”

นายพรานแก้มหัวเราะ

“ถูกละครับเจ้าคุณ บริเวณป่าตอนนี้มีพวกชาวป่าอยู่พวกหนึ่งดูร้ายใจอำมหิตมาก
หัวหน้าของชาวป่าเป็นมนุษย์ครึ่งผีครึ่งปีศาจ สามารถยังรู้ดินฟ้า และเหตุการณ์ทั้งหมด พวกคน
ป่าเปรียบเสมือนทาสของเจ้าแม่มณฑาชาติ”

พลเริ่มรู้สึกสนใจทันที

“ใครกันพี่จุ่น เจ้าแม่มณฑาชาติที่พี่จุ่นว่า”

นายพรานยิ้มให้เขา

“เธอเป็นเจ้าแม่ผู้ศักดิ์สิทธิ์ของป่านี้ล่ะซีครับ เจ้าแม่มณฑาชาติสิ้นชีวิตไปนานแล้ว
แต่ทรัพย์สมบัติอันมากมายก่ายกองของเธอยังซ่อนอยู่ในถ้ำของภูเขาลูกหนึ่ง คนป่าเหล่านี้เป็นผู้
พิทักษ์รักษา”

นิกรกลืนน้ำลายเอือก มองซ้ายมองขวาแล้วพูดตะกุกตะกัก

“ละ-เล่า-ตะ- ต่-ไปพี่จุ่น”

นายจุ่นว่า “หัวหน้าของคนป่าที่พิทักษ์รักษาทรัพย์สมบัติของเจ้าแม่เป็นผู้รู้เวทย์
มนต์ และยังมีใจมนุษย์ ใครจะเข้ามากรำกลายในป่านี้เขารู้หมด ผีพรายที่เลี้ยงไว้มันจะรายงาน
ให้เขาทราบ แต่ไม่ต้องวิตกหรอกครับ ถ้าเรามาล่าสัตว์มาเที่ยว หรือมาสำรวจพฤกษชาติ พวกคน
ป่าเหล่านี้จะไม่ทำร้ายเราเลย แต่ถ้าเรามาเพื่อคิดขโมยทรัพย์สมบัติของเจ้าแม่มณฑาชาติ หัวหน้าคน
ป่าก็จะทราบได้โดยวิถีนาน และคนพวกนี้จะฆ่าพวกเราทันที”

ดร.ดิเรกขมวดคิ้วขึ้น

“เขาจะรู้ได้อย่างไรว่าเรามาทำไม”

“อ้อ ผมบอกคุณหมอล้วนนี้ครับว่า รู้โดยญาณวิถีนาน และโหงพรายที่เขาเลี้ยงไว้
หัวหน้าคนป่าเป็นคนครึ่งผีคล้าย ๆ กับผีดิบ รูปร่างหน้าตาน่าเกลียดน่ากลัว พวกคุณเห็นเข้าต้อง
เป็นลม”

“ไอ้ยา.....” อาเสียวคราง “เขารู้แน่หรือพี่จุ่น”

“ครับ ป่านนี้เขารู้แล้วว่าเราล่องลำเข้ามาที่นี่ ไม่ต้องวิตกหรือครับ เขารู้เองว่าเรา มาสำรวจพฤกษชาติ และล่าสัตว์ เขาจะไม่ทำอันตรายพวกเราเลย”

นิกรพูดโพล่งขึ้น

“ตั้งต่างว่าเรามีเจตนาฆโมยทรัพย์สมบัติเหล่านั้น.....”

พรานจุ่นจู้ปาก

“อย่าพูดครับ และอย่าคิดเป็นอันขาด ถ้าเพียงแต่เราคิดอยากได้เท่านั้น เขาจะต้อง รู้ทันที เราจะถูกฆ่าตายหมด”

เจ้าแห้วหน้าจ้อย เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ถลึงตาไม่ให้เจ้าแห้วพูดอะไร ท่านยกมือจับ แขนนายพราน และพูดว่า

“ชายผู้เคราะห์ร้ายคนนี้นักมีเจตนาฆโมยทรัพย์สมบัติ”

“ถูกแล้วครับเจ้าคุณ เรื่องทรัพย์สมบัติของแม่มณฑาดีเป็นที่เลื่องลือกันไปทั่วมา นมนานแล้ว มีคนพยายามเดินทางมาค้นหาแต่แล้วก็ถูกฆ่าตายหมด ดูเหมือนไม่เคยมีใครรอด กลับไปได้”

ดร.ดิเรกพูดตัดบท

“ไป.....พิจุ่น เดินทางต่อไปเถอะ ฉันไม่สนใจกับเรื่องอื่นหรือ ฉันสนใจกับ ต้นไม้ในป่านี้เท่านั้น บอกพวกลูกหาบทุกคนไม่ต้องเสียขวัญ ถ้ามีเหตุการณ์ที่ร้ายแรงเกิดขึ้น พวก เรามีอาวุธที่ทันสมัยติดตัวมาหลายอย่าง ทั้งอาวุธลับ และอาวุธเปิดเผย

คณะล่องป่าพากันออกเดินทางต่อไป สักครู่หนึ่งก็ลุยข้ามลำธารเล็ก ๆ น้ำตื้นแค่ หัวเข่าใสแจ๋ว และเยือกเย็น พอพ้นลำธารทุกคนก็ได้ยินเสียงประหลาดเสียงหนึ่งดังขึ้นแว่วมาตามลม

“โห – โฮโฮ – โหโห”

กิมหงวนลื้มตาโพลง

“ทาร์ซาน”

พรานจุ่นหัวเราะ

“ไม่ใช่ทาร์ซานหรือครับ”

นิกรถามเบา ๆ

“แล้วเสียงอะไร”

“เสียงชาวกรุงเทพ ๆ คนหนึ่งครับ ยังหนุ่มแน่นแข็งแรงมาอยู่ในป่านี้เมื่อเดือน ก่อน อาศัยอยู่ตามยอดไม้”

เสียงหงวนยิ้มแฉ่ง ๆ

“นั่นแหละพิจุ่น เขาเรียกว่าทาร์ซานละ ทำยังไงฉันจึงจะได้เห็นตัวเขา”

พรานจุ่นสั่นศีรษะ

“อย่าดูเลยครับ ทูเรศ ผมเผ้าเป็นกระเซิง ผ้าจะพันกายก็แทบจะไม่มี ผมว่าคงเป็นคนที่ดีไม่สมบูรณ์” พุดจบนายจุ่นก็นำทางต่อไป

อีกสักครู่หนึ่ง คณะพรรค 4 สหายก็แลเห็นมนุษย์วานรหนวดเครารุงรัง นุ่งผ้าเตี่ยวขาวรุงรัง และกำลังจ้องมองคุณก่องป่าด้วยความตื่นเต้น พอ 4 สหายเข้ามาหยุดยืนได้คั่นไม้ ทาร์ซานก็ได้เถาวัลย์ลงมาแล้วป้องปากโห่เสียงห้าว ๆ

“โห่.....โหโห.....โหโห”

“อู๊ย” กิมหงวนร้องเสียงแหลม “ลำบากนักก็อย่าโห่เลยวะ ปู้โธ่ รูปร่างลือมันยังกะคนเป็นตาลขโมย”

“ก็นั่นนะซีครับ แฮะ แฮะ สวัสดิ์ครับทุก ๆ คน พวกคุณมาเที่ยวล่าสัตว์หรือครับ”

พลพยักหน้า

“ถูกแล้ว ง่า – พี่ชายเป็นชาวกรุงเทพฯ ๆ ไซ้ใหม่”

ทาร์ซานอมยิ้ม

“ครับ”

“ทำไมมาอยู่ในป่าในดงอย่างนี้ล่ะ” พลถามต่อไป

คราวนี้ทาร์ซานทำหน้าเศร้า ๆ

“ทำไมมาอยู่ในป่าดงอย่างนี้” เขาทวนคำซ้ำ ๆ “ความจนนะซีครับคุณ บ้านในกรุงเทพฯ ๆ หาเช่าอยู่ไม่ได้ ทุกแห่งเรียกเป๊ะเจียะแพงลิบ ผมไม่ใช่เจ๊กนี่ครับ จะได้มีเงินสู้ค่าเป๊ะเจียะได้ แล้วผมจะอยู่ในกรุงเทพฯ ๆ อย่งไรกัน นอนตามศาลาวัดตำรวจก็จับหาว่าจรจัด ทั้ง ๆ ที่ผมเป็นคนไทย มีส่วนเป็นเจ้าของแผ่นดินไทย ง่า...เสื้อผ้าผมก็ไม่มีจะนุ่ง เสื้อตัวหนึ่งราคาเกือบร้อย ผมนุ่งผ้าเตี่ยวอย่างนี้ ขึ้นอยู่ในกรุงเทพฯ ๆ คงถูกหมาฟัดแน่ ๆ กรุงเทพฯ ๆ มันไม่มีอะไรที่น่าอยู่หรอกครับ เนื้อวัวหมูไม่มีจะกิน ป้ายบอกราคาดอกไม้โลละ 5 บาท แต่ซื้อ 1 กิโลไม่ยอมขาย ๆ ให้คนละบาท คือขึ้นเล็ก ๆ 1 ชิ้น 1 กิโลตัดได้เกือบ 50 ชิ้น นอกจากนี้ข้าวสารแพงขึ้นทุกวันทั้ง ๆ ที่มีบัตรปันส่วน นี่แหละครับ ผมจึงต้องหนีมาอยู่ป่า อยู่อย่างนี้สบาย กินผลหมากรากไม้ไปตามเรื่องไม่ต้องรู้เห็นอะไร โลกมันจะหมุน หรือมันจะแกว่งไปมาอย่างไรช่างหัวมัน ในเมื่อป่านี้เป็นสวรรค์ของผม”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หัวเราะหึ ๆ

“ดีเหมือนกันอ้ายหลานชาย ที่แกถือสันโดษอย่างนี้ ข้าวปลาอาหารมีกินสมบูรณ์ดีดอกหรือ”

มนุษย์วานรสั่นหน้า

“แย่น้อยครับ”

“ถ้ายังงั้น ฉันจะแบ่งเสบียงครึ่งให้แกบ้าง รวมทั้งยารักษาโรค และเครื่องใช้ไม้สอยบางอย่าง โธ่.....น่าสงสาร ความอึดอัดขัดสนของแก ทำให้แกต้องทิ้งกรุงเทพ ฯ มาซุ่มซ่อนตัวอยู่ตามป่าดงพอมโซออกอย่างนี้”

ทาร์ซานลืมนดาโพลง ยกมือทั้งสองทูปหน้าอกร้องขึ้นดัง ๆ

“โอ.....ดีใจ”

“ปู่โธ่.....” 4 สหายร้องขึ้นอย่างปลงอนิจจัง

ท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๑ สั่งพวกลูกหาบให้วางหีบห่อสัมภาระลงแล้วท่านก็แบ่งอาหารกระป๋อง บุหรี่ ยารักษาโรคให้ทาร์ซานตามสมควร พลยอมนสละเสื้อเชิ้ตแขนยาวตัวหนึ่งให้เขา นิกรให้กางเกงขาสั้น ดร.ดิเรกให้เสื้อเสวตเตอร์

กิมหงวนยอมเสียดสกล้องส่งทางไกลให้ทาร์ซาน

“เฮ้.....อ้าวให้เสื้อไว้ส่งคุณค้างแรมที่แห่ง ะมัดระวังตัวหน่อยนะพี่ชาย พยายามอยู่แต่บนต้นไม้ ชินลงมาพ่นพ่นข้างล่าง เสื้อมันจะเอาแก็ไปกิน อ้าวเทนาลื้อมาก”

มนุษย์วานรซาบซึ่งในความเมตตาปราณีของคณะพรรค 4 สหายเหลือที่จะกล่าวหยาดน้ำตาของเขาไหลคลอหน่วย เขาทรุดตัวนั่งคุกเข่าแล้วก้มลงกราบ

“ผมจะไม่ลืมพระเดชพระคุณเลยครับ ขอให้พวกคุณมีความสุขความเจริญ ยี่ ๆ เถิด”

นิกรประคองเขาให้ลุกขึ้นยืน แล้วทำงมูกฟุดฟิด

“บา – อาบน้ำเสียบ้างซีแก กลิ่นจี้กะแฉ้แถมันแรงเหลือเกิน”

ทาร์ซานยิ้มอาย ๆ

“เหม็นหรือครับ”

“เออ” นิกรพุดเสียงหนัก ๆ

ทาร์ซานหัวเราะ

“ความจริงคุณไม่น่าจะบ่นเลย ผมเองผมยังทนได้”

ดร.ดิเรกยกมือขวาตบขำมนุษย์วานร

“แกอยากได้อะไรอีก บอกมา”

ทาร์ซานนิ่งนึก

“ง่า.....พอแล้วครับ เท่านั้นี่ช่วยให้ผมมีความสุขสบาย และเป็นการรบกวนพวกคุณมากมายแล้ว”

นายแพทย์หนุ่มส่งรีวอลเวอร์ 9 มม. ให้เขา

“นั่นเป็นห่วงชีวิตแกมาก เอาอายนีไว้ป้องกันตัว กระสุนบรรจุไว้พร้อมแล้ว เฮ้.....เอาลูกปืนไว้อีกสัก 20 นัด”

มนุษย์วานรน้ำตาไหลอาบหน้า เขายกมือไหว้ดร.ดิเรกแล้วรับปืนมาถือ

“ผมไม่ทราบว่าจะพูดขอบคุณอย่างไร จึงสาสมกับความเมตตาของคุณอนุญาตให้ผมโห่แสดงความดีใจสักหน่อยนะครับ” พุดจบทาร์ซานก็ยกมือทูปหน้าอกตัวเอง แล้วโห่เสียงลั่น

“โห่.....โฮ้โฮ.....โหโห่”

“หมั่นไล่โห้” อาเสียงร้องขึ้นดัง ๆ “เสียงโห่ของแกทำให้ไล่โห้ของฉัน
แวงหมด”

ทุกคนหัวเราะ ต่อจากนั้นก็ล่าลาทาร์ซานพากันออกเดินทางต่อไป
ในที่สุดคณะล่องป่าก็มาถึงเขาเสือหมอบในตอนสายวันรุ่งขึ้น
ภูมิประเทศเป็นที่ราบสูง มีเทือกเขาติดต่อกันสลับซับซ้อน หมอกที่ปกคลุมยอด
เขาหนาที่บดบังแม้เป็นเวลา 10 น. อากาศก็หนาวจัด แสงอาทิตย์ไม่ช่วยให้อบอุ่นเลย

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ สั่งให้พวกลูกหาบหยุดพักผ่อนทางกระโจมที่พัก และหุงหา
อาหารเตรียมไว้เมื่อกลางวัน ธรรมชาติของป่าตอนนี้สวยสดงดงามมาก น้ำในลำห้วยใสแจ๋วถูก
แสงอาทิตย์เป็นประกาย สัตว์บกชานอยู่เหนือน้ำ กล้วยไม้ป่าห้อยระย้าตามชะง่อนผา และต้นไม้
ใหญ่จุกจุกเรไร้องระงม ดอกไม้หลายชนิดเบิกบานสะพรั่ง เสียงลิงค่างชะนีกรู้อรงตลอดเวลา

เขาเสือหมอบเป็นภูเขาขนาดใหญ่ สูงในราว 1,200 เมตร พรานจุ่นอธิบายให้
ทราบว่ ที่นี่เป็นดงช้างป่า มีสัตว์ร้ายชุกชุม ขอให้ทุกคนระมัดระวังตัว

เมื่อพักผ่อนพอหายเมื่อย อาบน้ำอาบเท้าสลับเปลี่ยนเครื่องแต่งกันใหม่แล้ว
คณะพรรค 4 สหายพร้อมด้วยเจ้าคุณปัจฉิม ๑ และเจ้าแห้วก็พากันออกจากที่พัก โดยหลอก
นายพรานกับพวกลูกหาบว่าจะทำการสำรวจพันธุ์พฤกษชาติ แต่ความจริงสำรวจถ้ำขุมทรัพย์อัน
มหาศาลของเจ้าแม่มณฑาวดี

ราว 11 น.เศษ นักล่องป่าก็ได้พบถ้ำมหาสมบัติซึ่งตรงกับแผนที่ที่นายห้อยเขียนไว้
พลางผ้าแผนทีออก นิกกริมหงวน และท่านเจ้าคุณกับเจ้าแห้วเข้ามาห้อมล้อม
มองดู

นายพัชราภรณ์ดีดมือแป๊ะ แล้วตบศิระเจ้าแห้ว

“โซคของแกแล้วแห้ว ถ้านี้แน่ ๆ แกดูซีพ่อแกเขียนไว้ปากถ้ำมีต้นไม้ใหญ่ 2 ต้นคู่
กันนั่นยังงัดต้นไม้ แล้วก็เหนือปากถ้ำมีก้อนหินเป็นรูปคน”

เจ้าแห้วถอนหายใจเฮือกใหญ่

“รับประทาน ผมซักไม่ใคร่ไว้ใจครับ”

“ทำไมวะ”

“รับประทานกลัวพ่อแกโกหกนะซีครับ รับประทานพ่อแกเป็นคนโกหกเก่ง
เสียด้วย”

นิกกริมมือผลักหน้าเจ้าแห้ว

“อ้ายเวร ฉันคิดว่าต้องเป็นความจริง เพราะพรานจู่กับพวกลูกหาบก็ยืนยันว่า
ภูเขาลูกนี้เป็นที่เก็บทรัพย์สมบัติของเจ้าแม่มณฑาดี”

กิมหงวนยกมือจับแขนเจ้าคุณปัจฉิม ๑ ดังตัวท่านออกมาแล้วกระซิบ
กระซิบเบา ๆ

“เสื่อครับ คุณอา”

ท่านเจ้าคุณฟังไม่ถนัด

“หา ว่าไงนะ”

อาเสี่ยจู้ปาก กระซิบบอกอีก

“ลายพาดกลอนครับ อ้ายที่มันร้องโฮกปี่นั่นะ”

เจ้าคุณใจหายวาบ ตะโกนขึ้นดัง ๆ

“ไหน”

กิมหงวนชี้มือไปข้างหน้า

“โน่นครับ”

เจ้าลายพาดกลอนตัวหนึ่งยืนตระหง่านอยู่ข้างพุ่มไม้แยกเขียวเตรียมพร้อมที่จะวิ่ง
เข้ามาคาบเอาคนใดคนหนึ่งไปเป็นอาหารของมัน ทุกคนมองตามสายตากิมหงวน ดร.ดิเรกประทับ
ป็นกลมือทันที เหนี่ยวไกปล่อยกระสุนออกไป 1 ชุด เสียงระเบิดของกระสุนปืนดังกึกก้องป่า เจ้า
ลายพาดกลอนร้องสุดเสียงกระโดดลอยฟุ้งอยู่บนพื้นดินนั่นเอง

ทุกคนถอนหายใจโล่งอก เจ้าคุณปัจฉิม ๑ ยกเท้าเตะกิมหงวนดังป๊าบ

“นี่แน่ะ มีอย่างหรือ เห็นเสื่อแทนที่จะเอะอะกลับกระซิบบอก”

อาเสี่ยหัวเราะ

“ที่กระซิบเพราะผมอยากให้มันกินเจ้ากรครับ”

เจ้าคุณยิ้มออกมาได้

“จันเระ ไม่รู้นี่หว่า”

นิกรจีป็นพกจ่อมันเข้าที่พุงเสี่ยหงวน

“แกเจตนาร้ายต่อฉัน ฉะนั้นฉันจะยิงแกทิ้งเสีย”

กิมหงวนสะดุ้ง

“เฮ้ย อย่าเล่นน่า ดีไม่ดีมันลั่นปี่ดป่าออกมาจะว่ายังไงเข้าไปในถ้ำเถอะ งานที่
เราจะต้องทำยังมีอีกมาก”

พลว่า “ระวังตัวไว้ พวกเรา ในถ้ำนี้เราอาจจะต้องเผชิญหน้ากับพวกคนป่าที่
รักษาถ้ำก่อนที่หอกของมันจะฝังหน้าอกเรา เราต้องยิงมันเสียก่อน”

เจ้าแห้วหน้าจ้อย ชักใจไม่ดี

“ง่า.....รับประทานผมกลับไปคอยรับใช้ที่เต็นท์ได้ไหมครับ”

พลอดหัวเราะไม่ได้

“สมบัติในถ้ำนี้เป็นของแก แกไม่อยากจะหรือ”

เจ้าแห้วสันศิริชะ

“รับประทานไม่เอาละครับ ภาพนักล่าสัตว์ที่ถูกหอกคนป่าขึ้นอดีตที่ยัง
รับประทานคิดหูดติดตาอยู่”

พลพยักหน้าช้า ๆ

“กลัวอะไรวะ อ้ายแห้ว หอกกับลูกธนูมันสู้ปืนกล และลูกระเบิดมือของเราไม่ได้
ดอก ปืนพกของแกก็มี ไป....เข้าถ้ำไวย์ แกอาจจะได้เป็นมหาเศรษฐีในคราวนี้ พวกฉันไม่
ต้องการส่วนแบ่งอะไรจากแกเลย เราต้องการช่วยแกเท่านั้น”

เจ้าแห้วยิ้มเป็น

“รับประทานถ้าได้ทรัพย์สินสมบัติไป และผมได้เป็นมหาเศรษฐี รับประทานผมก็จะ
ขอเป็นจ้ข้าพวกคุณเรื่อย ๆ ไป คือเป็นจ้ข้าชั้นบรรดาศักดิ์”

“พอ....มากไปเดี๋ยวจะถูกเตะ” พลปิดฉากการสนทนา

ครั้นแล้ว นักล่าป่าก็พากันเข้าไปในถ้ำ ถ้ำนี้กว้างขวางมาก ทางเดินคดเคี้ยวไป
มา พลถือไฟฟ้าเดินทางนำหน้า ทุกคนเตรียมพร้อมที่จะเผชิญเหตุการณ์

ลึกจากปากถ้ำเข้าไปในราว 50 เมตรก็ถึงบริเวณลานกว้าง มีเทวรูปสลักด้วยหิน
ตั้งอยู่เรียงรายหลายองค์ เบื้องบนมีแสงสว่างของดวงอาทิตย์ส่องลงมา ทำให้แลเห็นสิ่งต่าง ๆ อย่าง
ถนัดชัดเจน

ในแผนที่ปรากฏว่า หีบทรัพย์สินสมบัติอยู่ในซอกหินหลังเทวรูปองค์หนึ่ง ทุกคน
ช่วยกันตรวจค้นทันที ในที่สุดก็ได้พบหีบเหล็กใบใหญ่ใบหนึ่ง 4 สหายช่วยกันเปิดฝาค้นออกมา
ด้วยความลำบากยากเย็น

แล้วความตื่นตาตื่นใจก็บังเกิดขึ้น ทุกคนยืนตะลึงลมตาโพลง ภายในหีบแสง
เพชรเป็นประกายวูบวาบ เครื่องเพชรทองรูปพรรณมากมายกองบรรจุอยู่ในหีบนี้ เจ้าแห้วตัว
สันเต็มมีที่ท่าเหมือนกับจะเป็นลม แต่ 4 สหายไม่ตื่นเต้นเท่าใดนัก เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หยิบสร้อย
เพชรขึ้นมายุ่มหนึ่ง

“แม่ไวย์ เพชรลูกทั้งนั้นแหละไวย์ หงวน ในมืออันนี้เอาไปขายเมืองนอกเห็นจะ
ไม่ต่ำกว่าล้านบาท หรือไงแก” กิมหงวนอมยิ้ม

“ในราว 2 ล้านครับ”

“ฮือ มากไป อย่างแพงก็ล้านเดียว”

“2 ล้านครับ” 4 สหายพูดขึ้นพร้อม ๆ กัน

คราวนี้ท่านเจ้าคุณก็ไหวทัน ทำตาเขียวทันที แต่ทันใดนั้นเองทุกคนก็ได้ยินเสียง
โห่ร้องระเบ็งเซ็งแซ่ดังเข้ามาในถ้ำ

“อ้อ...” เจ้าแห้วคราว “รับประทานคนป่าครับ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ สั่งการต่อผู้ทันที

“เร็ว เข้าที่กำบัง ใช้ปืนทุก ๆ นัดให้เป็นประโยชน์”

ทุกคนปฏิบัติตามคำสั่งท่าน วิ่งเข้าไปทรุดตัวนั่งเบื่องหลังก้อนหินประทับปืนเตรียมพร้อม คนป่าเฮโลกันเข้ามาเต็มถ้ำ คบไฟหลายดวงส่องสว่าง คมดอกเป็นประกายวูบวาบ ดร.ดิเรกปล่อยกระสุนปืนกลมือออกไปทันที เมื่อดอกเล่มหนึ่งถูกเนื้อขึ้นจะพุ่งมาทางเขา ทอมสันคู่มือของนายแพทย์หนุ่มทำให้พวกคนป่าล้มตายเหมือนใบไม้ร่วง ความโกลาหลอลหม่านเกิดขึ้นในหมู่คนป่า เจ้าคนหนึ่งตะโกนขึ้นดัง ๆ

“อีกอฮิติปืนกลมือไว้อย่า หนีไว้วพวกเรา”

ครั้นแล้วคนป่าก็ล่าถอยออกไปจากถ้ำ ทิ้งศพเพื่อนไว้รวม 5 คนด้วยกัน

นิกรถอนหายใจโล่งอก

“เฮ้อ ใจหายหมดเลย ทำยังไงต่อไปดีพวกเรา ถ้านี่ตันเพียงแค่นี้ อย่านี่เสียพวกคนป่ามันคงจะตั้งล้อมเราอยู่น้ำถ้ำ”

เสี่ยหงวนเห็นฟ้องด้วย

“จริงไว้ว พวกเราอยู่ในฐานะคับขันเสียแล้ว”

ท่านเจ้าคุณว่า “อย่าเพิ่งเสียขวัญ ค่อยคิดอ่านแก้ไขมันไป มีทางออกอยู่ 2 ทางคือ ปีนออกทางปล่องนี้ หรือตีฝ่าวงล้อมออกไป”

ทั้ง 6 คนแหงนหน้าขึ้นมองดูปล่องภูเขาเหนือศีรษะ

“ปีนออกทางปล่องนี้ ไม่สำเร็จแน่ ๆ ครับคุณอา” พลพูดอย่างเป็นงานเป็นการ “มันสูงเกือบ 100 เมตร และไม่มีอะไรที่จะยึดเหนี่ยวตัวเรา”

ดร.ดิเรกพูดขึ้นด้วยใจเย็นตามนิสัยของนายแพทย์

“อย่าตกใจ ปัญหาเท่านี้ฝรั่งคิดว่าคงไม่เกินไป ถ้าเราออกไปได้ เราก็ออกไปได้ ถ้าเราออกไปไม่ได้ ก็หมายความว่าเราออกไปไม่ได้”

“ลุย” นิกรร้องลั่น “พูดแบบกำปั้นทุบดิน เฮ้อ.....แยะไว้ว ถูกล้อมอยู่อย่างนี้จะเอาอะไรกินกัน”

พลอดหัวเราะไม่ได้

“ดูช่างเป็นห่วงกินเสียจริง ๆ นะเจ้ากร”

“ปู่โธ่ มันหิวนี้หิวว่า นี่ประเดี๋ยวก็ถึงเวลาอาหารกลางวัน ท้องกันกำลังร้องจ๊อก ๆ”

เจ้าแห้วน้ำตาคลอ ยกหลังมือเช็ดน้ำตา

“รับประทานผมไม่ควรมาเลย ฮือ...ฮือ”

“เฮ้ย” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ตวาดแว็ด “บ้าไร”

“รับประทานไม้ป่าหรือครับ แต่ว่ากลัวตาย โอ๊ะ...รับประทานนั้นควัน
อะไรครับ”

ทุกคนมองตามสายตาเจ้าแห้วที่ปากถ้ำ กลุ่มควันกำลังตกลงเข้ามา พวกคนป่าได้
ช่วยกันเก็บกิ่งไม้มาสูมเข้าเพื่อใช้ควันผู้ที่บังอาจลวงถ้ำเข้ามาในถ้ำมหาสมบัติของพระแม่เจ้า อัน
เป็นที่สักการะเคารพของบรรดาคนป่าทั้งหลาย

“มายก๊อด” ดิเรกอุทาน “เราต้องตีฝ่าออกไปจากถ้ำเดี๋ยวนี้ ชื่นซักซ้าเราจะถูกรม
ตาย เสียงชีวิตเถอะพวกเรา ตีฝ่าออกไปยังกับมันซึ่ง ๆ หน้า”

นิกรนิกเสียวหน้าอกทันที เขาคิดว่าในจำนวน 5 คนนี้ ไม่มีใครก็ใครคนหนึ่งที่
จะต้องถูกหอกของพวกคนป่าถึงแก่ความตายไป แต่ขออย่าให้ใครคนนั้นเป็นเขาเลย

คณะล่าสัตว์ป่าปริกษาหารหรือกันสักครู่ก็ตัดสินใจเด็ดขาดตกลงตีฝ่าออกแนวล้อม และ
ทุกคนสึมึนึกเพชรนิลจินดา เนื่องจากคอยนึกถึงแต่ชีวิตเท่านั้น

ดร.ดิเรกส่งปืนกลมือให้พล แล้วถือลูกระเบิดมือเดินนำหน้าอย่างกล้าหาญ ทุกคน
ใจเต้นทิกทักไปตามกัน เมื่อได้ยินเสียงกลอง และเสียงโห่ร้อง

ที่ปากถ้ำ กองไฟกำลังลุก และควันไฟหวนเข้ามาในถ้ำ นายแพทย์หนุ่มเปิดฉาก
การตีฝ่าแนวล้อมด้วยลูกระเบิดมือ เขากระซอกสลักนिरภัยออกขว้างลูกระเบิดมือไปที่กองเพลิง
ทันที

เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว เสียงเพลงและเสียงกลองสงบเงียบลง 4 สหายกับ
ท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแห้วพากันวิ่งออกไปจากถ้ำ แต่พอพ้นปากถ้ำก็ถูกระดมยิงด้วยลูกธนู
และหอกจากทิศทางต่าง ๆ โดยรอบตัว

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ สั่งต่อสู้อันที่ ข้าศึกได้เปรียบทางภูมิประเทศ และจำนวนคน แต่
คณะ 4 สหายมีอาวุธดีกว่า ถึงแม้ยุทธวิธีจะเป็นรองทุกคนต่างหาที่กำบังตามต้นไม้ และก้อนหินยิง
โต้ตอบข้าศึกไม่ลดละ

กระสุนปืนกลมือเด็ดชีวิตพวกคนป่าล้มตายเป็นผุยผง แต่ความตายไม่ทำให้มนุษย์
โหดร้ายเหล่านี้ประหวั่นพรันพรึงเลย มันยิ่งหนุนเนื่องกันเข้ามาด้วยความหวังที่พิฆาตผู้ที่อุกอาจ
เข้ามาในถ้ำมหาสมบัติ

อย่างไรก็ตาม การยิงอันถี่เร็วของ 4 สหายได้ตรึงข้าศึกไว้ได้ชั่วขณะ ความสับสน
อลหม่านในหมู่คนป่าได้เกิดขึ้นเมื่อหัวหน้าของมันถูกระสุนวินเซสเตอร์ของนิกรมะหงาย

ในโอกาสนี้เอง คณะล่าสัตว์ก็ลุกขึ้นจากที่กำบังวิ่งหนีไปทางป่าทึบ หอกและธนู
ไล่หลังติด ๆ มา และลูกธนูลูกหนึ่งได้เฉียดใบหูเสียวหงวนไปหวุดหวิด

พวกคนป่าได้ตั้งหัวหน้าขึ้นแทน และกระจายกำลังติดตามโดยควัน เพราะความ
ไม่เจนจัดในภูมิประเทศ คณะพรรค 4 สหายจึงต้องเสียเวลาค้นหาทางกลับที่พัก

ในที่สุดก็ถูกล้อมทั้ง 4 ทิศ

เสียงกลองรบของคนป่าครางกระหึ่มระคนกับเสียงโห่ร้อง เจ้าคุณปัจจนึก ๆ พา ลูกหลานของท่านลงไปในแอ่งน้ำแห่งหนึ่งยึดเป็นที่มั่นต่อสู้ ทอมสันในมือพลแตกเสียงคำรามอีก แต่เป็นการยิงอย่างประหัตกระสุน ระเบิดมือลูกสุดท้ายถูกดิเรกขว้างไประเบิดถล่ม ปลิดชีวิตพวก คนป่าอีกหลายศพ

เวลาผ่านไปตามลำดับ พวกคนป่ารุกไล่เข้ามาทุกที เสียงลูกธนูแหวกอากาศ วิว ถ้าหากว่าถูกใครเข้าแล้วก็จะต้องตายอย่างไม่มีปัญหา เจ้าเห้วนอนหมอบนิ่งไม่กล้าเงย ศีรษะขึ้น

ในยามคับขันเช่นนี้ ท่านเจ้าคุณปัจจนึก ๆ มีขวัญ และกำลังใจดีมาก ทั้งนี้เพราะ ท่านเป็นนายทหาร เคยรบทัพจับศึกมาแล้ว เจ้าคุณยกปืนประทับป่าเหนียวไถยิงโดยไม่รีบร้อน อดระไรนัก ทุก ๆ นัดเด็ดชีวิตคนป่าไป 1 คน

ทันใดนั้น เสียงโห่ร้องของทหารซ่านก็ดังขึ้น

“โห่ ฮี้โห่ ๆ ๆ ฮี้ว ทหารซ่านมาแล้วจ้า”

คณะล่าสัตว์ต่างมองดูหน้ากัน

“ทหารซ่าน” พลอุทานขึ้น “เสียงทหารซ่านนี่หว่า”

กิมหงวนพยักหน้า และยิ้มออกมาได้ เสียงโห่ดังขึ้นอีกแล้ว เสียงซ่างหลาย ๆ ตัวก็ แปรันแปรันขึ้น ไกลออกไปทางขวามือ มนุษย์วานรวิ่งปูล่ลง ๆ นำหน้าพาโขลงซ่างป่าราว 30 เชือกประดาหน้ากันเข้ามา

ดร.ดิเรกยกกล้องถ่ายรูปขึ้นถ่ายภาพนี้ไว้เพื่อเป็นพยานหลักฐาน และเป็นอนุสรณ์ ในการล่าปะกาะเหรี๋ย ผุ่งซ่างไล่ตะถิบกระที่บพวกคนป่ากระจัดกระจายไปคนละทิศละทาง ซ่าง บางตัวเป็นนักกีฬา จับคนป่าชูขึ้นโยนรับกันอย่างลูกบาสเก็ตบอล เป็นที่น่าสนุกสนานยิ่งนัก เพียง ครู่เดียวคนป่าก็เตลิดเปิดเปิงไปหมด

ทหารซ่านวิ่งอ้อมตั้งเข้ามาหาคณะพรรค 4 สหายเขาเหน็ดเหนื่อยแทบจะขาดใจตาย

“ปะ.....ปะ.....เป็นยังไงบ้างครับ” ถามพลางหอบพลาง

นักล่าสัตว์ยิ้มให้เขา

“โอ.....” นิกรคราง “ซี้โครงพะเยิบ ๆ เทียวแก ถ้าจะวิ่งมาไกล”

ทหารซ่านหัวเราะ

“ครับ ในราว 1 กิโลเมตร เสียงปืนบอกให้ผมรู้ว่าพวกคุณคงเกิดการต่อสู้กับพวก คนป่า ผมนึกถึงพระเดชพระคุณก็รีบพาซ่างมาช่วย โออ.....เหนื่อยจัง”

ดร.ดิเรกมองดูเขาด้วยความพอใจ

“ทำไมแกไม่โหนตัวมาตามแถววัลย์ล่ะ”

มนุษย์วานรยิ้มแห้ง ๆ

“โหนยังไงไหวครับ กล้ามเนื้อผมโตกว่าอ้อยขาไก่นิดเดียว โอ้ย...เหนื่อย....ผมไม่ใช่ทาร์ซานขอนี้โวสมินเลอร์นี่ครับ อู๋.....เหนื่อย”

กิมหงวนยกมือตอบว่าเขา

“ข้างเหล่านี้เป็นข้างป่าที่เชื่อสำหรับแก้ไข้ใหม่ ทาร์ซาน”

มนุษย์วานรพยักหน้า

“ถูกแล้วครับ ซ้างทุกตัวในป่านี้เป็นเพื่อนที่ดีของผม ผมเคยช่วยชีวิตหัวหน้าโจลงไว้ได้ ขณะที่มันตกหล่ม และจวนจะตายอยู่แล้ว ตั้งแต่นั้นมามันก็สำนึกถึงบุญคุณของผม ปวารถาตัวเป็นเพื่อนกับผม คูชีครับ ทุกตัวน่ารักมาก กตัญญูเหลือเกิน คิดว่ามนุษย์บางคนที่เนรคุณคน ผมรับรองครับว่าข้างเหล่านี้มันจะไม่ทำอันตรายพวกคุณเลย”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ ว่า “ขอบใจมากหลานชาย ที่มาช่วยชีวิตพวกเราไว้ทันทั่วทั้งที่มายป่านี้เราก็ถูกพวกคนป่าฆ่าตายแล้ว”

ดร.ดิเรกดึงตัวทาร์ซานเข้ามาหาเขา

“กันจะขอบอกความจริงให้แกรู้ ง่า – แกชื่ออะไรนะยังไม่ได้ออกชื่อกันเลย”

ทาร์ซานหัวเราะ

“เรียกผมว่าทาร์ซานก็แล้วกันครับ”

ดิเรกพยักหน้า

“ออไรน์ ดีเหมือนกัน นี่ทาร์ซานเท่าที่พวกฉันอุตสาหะเดินทางบุกป่าฝ่าดงมาก็เพราะมีความประสงค์ที่จะสืบค้นขุมทรัพย์อันมหาศาลที่ภูเขาลูกโน้น และเราได้พบแล้ว อยู่ในถ้ำทางโน้น มีเพชรนิลจินดามากมายหลายแสน ขณะที่เรากำลังตรวจดูทรัพย์สมบัติ พวกคนป่ามันก็เล่นงานเรา จึงเกิดรบกันขึ้น และเราล่าถอยออกจากถ้ำได้มาตั้งมั่นอยู่ที่นี่ แกไปที่ถ้ำนั้นกับพวกเราหน่อยได้ไหมทาร์ซาน ด้อนเอาข้างไปด้วย จะได้ไว้คุ้มกันพวกเรา แล้วเราจะแบ่งทรัพย์สมบัติให้บ้าง”

ทาร์ซานไม่ได้ตื่นเต้นสนใจอะไรเลย

“ไปซีครับ แต่ส่วนแบ่งไม่จำเป็นหรอกครับสำหรับผม เดียวนี้ผมเป็นคนป่า ผมต้องการแต่อาหารเท่านั้น เพชรนิลจินดา และเงินทองไม่มีประโยชน์อะไรแก่ผมเลย ถ้าจะกรุณาแล้ว ให้เสียบงกรังผมไว้รับประทานดีกว่า” พูดจบเขาก็หมุนตัวไปรอบ ๆ ร้องเรียกบริวารของเขา “โวย...ข้างโวย.....มานี่”

พวกข้างพากันวิ่งกันกระเพื่อมเข้ามาหาเขา 4 สหายยืนตัวแข็งไปตามกัน ซ้างตัวหนึ่งงายาวเพื่อยเขยิบเข้ามาขึ้นข้างอาเสี้ย ขกวงเขี่ยแขนอาเสี้ยเบา ๆ

“เฮ้ย” กิมหงวนร้องสุดเสียง

ทาร์ซานจู้ปากดู

“ทะเลิ่งละ เดี่ยวโคนตะ ออกไป เขากลับเอ็งรู้ใหม่ ยังจะหัวเราะอีก จังไร
ผ้าผ่อนไม่รู้จักนุ่ง รุ่มร่ามเหลือเกิน ไปยืนทางโน้น”

คณะ 4 สหายต่างมองดูหน้ากัน ครั้นแล้วก็พากันเดินทางลัดตัดตรงไปยังถ้ำมหา
สมบัติ ด้วยความหวังที่จะขนทรัพย์สมบัติอันมีค่าไปกรุงเทพฯ ฯ กองทัพช่างติดตามมาด้วย พวก
ช่างพูดคุยกันจ้อกแจ้กจ้อแจจ จับกันบึ้ง สัพยอกหยอกล้อกันบ้างตามประสาช่าง

คณะล่องป่าพร้อมด้วยทาร์ซานได้พากันเข้าไปในถ้ำด้วยความระมัดระวัง ปล่อยให้
ให้พวกช่างพิทักษ์รักษาอยู่หน้าถ้ำ ภายในถ้ำเงียบกริบวันไฟยังมีอยู่บ้าง พล พัชรภรณ์เดิน
นำหน้า ทุกคนสงบปากเสียง ทอดสายตามองไปตามแสงไฟฟ้าเดินทาง

ศพคนป่านอนกลิ้งไม่ไหวติงอยู่บนพื้นถ้ำ เมื่อสำรวจดูจนแน่ใจว่าไม่มีคนป่าหลบ
ซ่อนอยู่ 4 สหายก็ตรงมาที่หีบบรรจุสมบัติ แต่แล้วทุกคนก็ยืนตะลึง

ฝาหีบเปิดทิ้งไว้ บรรดาเพชรนิลจินดาอันตรธานไปหมดแล้ว เจ้าแห้วร้องอุทาน
ออกมาคำหนึ่ง ชวนเซล้มลงสิ้นสติ

“เราหมดหวังแล้วครับคุณอา” พลพูดกับเจ้าคุณปัจจนึก ฯ

ท่านเจ้าคุณเม้มปากแน่น

“พวกคนป่ามันคงช่วยกันขนเอาไปหมด เพื่อย้ายที่ซ่อนใหม่น่าเสียดายเหลือเกิน”

ทาร์ซานไม่ออกความเห็นอะไร ก็มลงประคองเจ้าแห้วให้ลุกขึ้น

“อายน้องชาย” เขาพูดกับเจ้าแห้ว “อย่าเสียใจเลยวะ ทรัพย์สมบัตินี้มันไม่ใช่

ของเรา”

เจ้าแห้วมือเท้าอ่อน

“โอ๊ย....เสียเวลาแท้ ๆ หุคหวิดจะได้อยู่แล้วเชียว”

ทาร์ซานหัวเราะ

“โชคของคนเราเป็นยังงี้แหละ หวังอะไรมักจะไม่เป็นดังหวังอย่างที่ไม่นึกหวังเลย
กลับได้สมหวัง มันเป็นเรื่องของความหวังและชีวิตแปลกแท้ ๆ”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“ลื้อพูดวนไปวนมายังงี้ อ้าวฟังไม่รู้เรื่อง”

“อ้อ อ้าวเองพูดไปแล้วอ้อก็ฟังไม่รู้เรื่องเหมือนกัน”

ความเงียบเกิดขึ้นชั่วขณะ กิมหงวนว่า

“ทำยังไงกันต่อไปดี พวกเรา”

นิกรยิ้มเล็กน้อย

“ก็อ้อกลับที่พัก เตรียมเดินทางกลับกรุงเทพฯ ฯ นะซี คราวนี้กันเห็นจะเข็ดจนตาย

เรื่องเดินป่า”

ดร.ดิเรกเสริมขึ้น

“ฝรั่งเข็ดเหมือนกัน ไปไว้ยพวกเรา มันไม่ใช่ลาภของเราอย่างที่ทาร์ซานเขาว่า”
คณะพรรค 4 สหายกับทาร์ซานยืนสนทนากันอีกสักครู่ก็พากันเดินออกไปจากถ้ำ
มหาสมบัติซึ่งบัดนี้ไม่มีสมบัติอะไรอีกแล้ว นอกจากเทวรูปปั้น 2 – 3 องค์และหีบเปล่า ๆ 1 ใบ
ทาร์ซานกับฝูงช้างได้ติดตามไปส่งจนถึงที่พัก ระหว่างทางต่างวิพากษ์วิจารณ์กัน
ถึงเรื่องสมบัติของเจ้าแม่มณฑาวดี ซึ่งเจ้าแก้วเสียดายยิ่งนัก เขามีหวังที่จะได้เป็นมหาเศรษฐีอยู่แล้ว
แต่โชคไม่อำนวย จึงต้องกลับเป็นขี้ข้าต่อไป

มาถึงที่พักทุกคนก็ได้รับความตระหนกตกใจอีกครั้งหนึ่ง กระจงที่ปักพั้งพินาศ
หีบเข้าของเกลือถ่านถั่วหรือกระจุยกระจาย พวกลูกหาบทั้ง 4 คนนอนตายอยู่กลางดินในลักษณะ
ท่าทางต่าง ๆ มีลูกธนูเสียบหน้าอกด้วยคนยิงอันแม่นยำของพวกคนป่า

และที่โคนต้นไม้ทางขวามือ พรานจุ่นนอนเหยียดยาวคว่าหน้า หอก 2 เล่มปักอยู่ที่
หลังเขา บรรดานายพราน และลูกหาบสิ้นชีวิตด้วยน้ำมือของพวกคนป่าเหล่านี้

นักล่าป่าเศร้าใจเหลือที่จะกล่าว

“โฮ...นายจุ่น.....” เจ้าคุณพูดเสียงเครือ “น่าสงสารแถมมาก เมียแก่ก็กำลังท้องแก่
ไปที่ชอบเถอะเพื่อนเอ๊ย มันจะช่วยเหลือครอบครัวของแกตามสมควร”

พลถอนหายใจหนัก ๆ

“พวกนี้มาตายเพราะเราแท้ ๆ ความจนทำให้เขายอมเสี่ยงภัยมาทำงานเป็นลูกหาบ
ของเรา ชีวิตของคนจนน่าสงสารมาก”

“จริง” กิมหงวนเห็นพ้องด้วย “อ้ายเรารวยก็รวยเสียจนกลุ่มใจแทบจะเป็นบ้า อ้าย
ที่จนก็กลุ่มใจแทบจะเป็นบ้าเหมือนกัน รวมความแล้วในโลกนี้สตาจค์เป็นใหญ่ที่สุด ไม่มีเงิน อย่า
ว่าแต่คนเลย หมามันก็ดูถูก เห็นจะมีพวกเราเท่านั้นละกระมัง ที่ไม่ดูถูกคนจน”

ดร.ดิเรกเห็นนิกรไปยืนข้างศพพรานจุ่นก็กล่าวถาม

“เฮ้ เข้าไปทำไม”

นิกรฝืนยิ้ม

“บังสุกุลให้แกหน่อย” แล้วนิกรก็พูดพึมพำ “อนิจจา วต สังขารา.....”

“เฮ้ย” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เอ็ดตะโร “อ้ายบ้า มันไม่ใช่เวลาที่ควรสนุกรู้ไหม พวก
เราตายตั้ง 6 คน”

“ปู่โธ” นิกรส่งเสียงดัง “แล้วใครไปเป่าดูดให้ฟื้นขึ้นมาได้ละครับ เราจะเสียอก
เสียใจกันอย่างไร เขาก็ตายไปแล้ว ว่าแต่พวกเราเถอะคุณพ่อ จะกลับไปได้อย่างไรกัน พรานจุ่น
แกตายเสียแล้ว”

เจ้าคุณค้อนควับ

“ไม่รู้ไว้ย ข้าอยู่กับทาร์ซานก็ได้”

มนุษย์วานรยิ้มเศร้า ๆ

“อย่าอยู่กับผมเลยครับ ถ้าปากเปล่า ๆ ผมจะไปส่งเอง ถึงแม้ผมเพิ่งมาอยู่ป่า ผมก็รู้ลู่ทางดี ผมจะให้ช้างขี่ไปคนละตัว จะได้สะดวก และไม่ต้องตรากตรำ ง่า – ทุกสิ่งทุกอย่างเท่าที่ผมช่วยได้ผมจะช่วยเหลือเพื่อตอบแทนพระเดชพระคุณ”

พลยืนมือให้ทาร์ซานจับ

“ขอบใจมากพี่ชาย เราไปถึงเขาย้อยแล้ว เราจะมอบเสบียง และข้าวของทุกอย่างนอกจากปืนให้เป็นสมบัติของแกไว้ใช้สอยต่อไป”

“ครับ เป็นพระคุณอย่างยิ่ง”

ต่อจากนั้น เจ้าแห้วก็ได้รับคำสั่งด่วนให้หุงหาอาหาร พล นิกร กิมหงวน และดร.ดิเรกช่วยกันเก็บข้าวของเครื่องใช้ที่ตกอยู่ริยราด แล้ว 4 สหายกับทาร์ซานก็ช่วยกันนำสพลูกหาวกับนายพรานไปไว้ในถ้ำแห่งหนึ่ง

ตอนเที่ยงวันนั่นเอง ขบวนช้างป่าโขลงใหญ่ก็พานักล่องป่าเดินทางกลับ ทุกคนก็ช้างคนละตัว มีทาร์ซานเป็นช้างนำ เจ้าคุณปัจจนิก ๆ พุดตอนก่อนจะเคลื่อนขบวนว่า

“การช่วยเหลือคนจน เราไม่ได้หวังประโยชน์ตอบแทน แต่แล้วทาร์ซานก็ช่วยชีวิตเราไว้ได้”

ก่อนพลบค่ำ กองทัพช้างก็เดินทางมาถึงเทือกเขาแห่งหนึ่งซึ่งแลสลับซับซ้อนขวางหน้าอยู่ ตลอดวันที่เดินทางมาไม่มีเหตุการณ์ที่ร้ายแรง หรือต้องผจญภัยอะไรเลย นอกจากว่าตอนกลางวันนิกรท้องเดินผิดปกติ เพราะกินอาหารมากเกินไป แต่ดร.ดิเรกนายแพทย์ผู้สามารถรับรองว่านิกรไม่ได้เป็นอหิวาต์ เมื่ออากาศอาหารออกมามากแล้ว อาการท้องร่วงก็จะหายไปเอง

17 น.เศษ

นักล่องป่ากะเหรี่ยงพากันลงจากหลังคชาครที่หน้าหนองน้ำแห่งหนึ่ง ทุกคนต่างรู้สึกสำนึกในบุญคุณของทาร์ซานที่อุตสาหมาส่ง และจัดช้างให้ขี่โดยไม่ต้องย่ำต๊อก

เจ้าแห้วได้รับคำสั่งให้ทางกระโจมที่ปักโดยด่วน 4 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ พากันอาศัยทาร์ซานไปตามกันเมื่อเขาบอกว่า เขาจะส่งแต่เพียงแค่นี้

พลยืนของบุหรี่ปลาสติกส่งให้มนุษย์วานร แล้วพุดว่า

“สูบบูหรี่ปี่พี่ชาย กันอยากจะขอร้องแกให้ไปส่งกันจนถึงหมู่บ้านลาวโง่งหลังเขาอีโก้ได้ไหม”

ทาร์ซานยิ้มเสร์ ๆ

“เสียใจเหลือเกินครับ ผมเองก็รู้จักหนทางเฉพาะบริเวณป่านี้ข้ามเขานี้ไปแล้วผมก็ไม่รู้จัก แล้วก็ช้างของผมมันป็นป่วยเขาไม่เป็นครับ”

กิมหงวนหัวเราะ

“ถ้ายังงั้น พวกเราก็ต้องเดินทางไปอย่างเดาสุ่มโดยอาศัยเข็มทิศที่ดิเรกเอาติดตัวมา”

เจ้าคุณปัจฉินึก ๆ ว่า “เราต้องพักเอาแรงอยู่ที่นี้สักคืนหนึ่ง พรุ่งนี้ค่อยเดินทางต่อไป คงไม่หลงทางหรอกวะ”

นิกรพูดขึ้นบ้าง

“หลงก็ตามเรื่องเถอะครับ ผิดนักผมสมัครเป็นทาร์ซานอีกคนหนึ่ง ชีวิตในป่าคงพออย่างนี้คุณก็มีความสุขเหมือนกัน ไม่ต้องอนาทร้อนใจเรื่องหมู่มิหมู่มิ ไม่มี ไม่ต้องไปยื่นเข้าคิวซื้อข้าวสารตากแดดหัวแดง”

“เฮ้ย” อาเสี่ยคุณ “ดันพูดออกมาได้ คุณอาท่านหัวล้านเดียวท่านจะนึกว่าแกว่าท่าน”

นิกรเอียงคอ

“แน่ กันไม่มีเจตนาดีหว่า ถ้ากันจะว่าท่านกันก็ต้องบอกว่ายื่นเข้าคิวซื้อข้าวสารตากแดดหัวล้านแดงเจ๊าะซีไช้ใหม่ล่ะ”

“เออ – จริงโวย เราเป็นเด็กจะพูดอะไรต้องระวัง อย่าให้กระทบกระเทือนใจท่านคุณอาเนะท่านเป็นผู้ใหญ่เป็นอาของกัน เป็นพ่อตาของแกด้วย เราต้องรู้ว่า คนหัวล้านเป็นคนใจน้อย ถ้าไม่จำเป็นเราไม่ควรพูด ลั่นเลียน โกร๋น เหม่ง.....”

ท่านเจ้าคุณยกเท้าเตะปลัก

“นี่เนาะ นี่เนาะ อย่างโวย กำลั้งร้อน เดี่ยวพ่อยิงทิ้งเสียเลย ทะลึ่ง ยังจะหัวเราะอีก เด็กกระยำ”

เด็กกระยำทั้งสองมองดูหน้ากันแล้วหัวเราะ เจ้าแห้วป่ล่อยก้ากเพราะทนไม่ไหว เจ้าคุณปัจฉินึก ๆ วังรีเข้าไปกระโจนเตะเต็มเหนี่ยวแต่เดชะบุญคุณพระช่วย เจ้าแห้วซึ่งเป็นมวยอยู่บ้างได้ยกแขนขึ้นปิดเสียทัน

“หัวเราะอะไรวะ หา”

เจ้าแห้วหน้าซีดเผือด

“รับประทานมันจัน.....”

“จันตะหวักตะบวยอะไร”

เจ้าแห้วไม่ตอบ รู้ดีว่าถ้าจันตอบก็คงจะเจ็บตัว ท่านเจ้าคุณค้อนปะหลับประหลือก ทำปากขมขมบิดเดินกลับมาร่วมกลุ่ม ดร.ดิเรกยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ แต่พอสบตากับท่านเจ้าคุณเขาก็หยุดยิ้มทำหน้าตายทันที

ความเงิบเกิดขึ้นชั่วขณะ ทาร์ซานมองคุณะล่องป่าแล้วพูดขึ้นเบา ๆ

“งานรับใช้ของผมสิ้นสุดลงแล้ว ผมเห็นจะต้องกราบลาละครับ พวกช่างป่าเหล่านี้มันทั้งลูกเมียไว้ทางบ้านไม่สู้ปลอดภัย ดีไม่ดีใครมันคอดขึ้นไปจี้ก็จบมัน ขนเข้าของเตียนบ้าน เดี่ยวนี้พวกนักเลงจี้ชุกชุมมาก ในกรุงเทพฯ ๆ เมืองหลวงแท้ ๆ ตำรวจตั้งเยอะเยอะ ยังมีการปล้นสดมภ์จี้กันไม่เว้นวัน ในป่านี้ไม่มีตำรวจใครจะทุจริตผิดกฎหมาย ทำอะไรก็ทำได้”

กิมหงวนลี้มตาโพลง

“ช่างของแกมีบ้านอยู่เหมือนกันหรือ”

ทาร์ซานตอบชิงชิง

“มีสิครับ มันก็อยู่กันตามประสาช่าง บ้างช่างค่าเช่าถูกครับ ไม่มีเป๊ะเจี๊ยะ หรือต้องเช่าเป็นพันเป็นหมื่นเหมือนบ้านมนุษย์ในเมืองหลวง พวกสัตว์ป่าด้วยกันมีศีลธรรม มีความเมตตากรุณาต่อกันเป็นอย่างดี”

นิกรลี้มตาโพลง

“แล้วบ้านแก”

“อ้อ ผมก็มีบ้านเหมือนกัน ผมเช่าเขาอยู่ แต่อย่าเรียกว่าบ้านเลขนะครับ เรียกว่าถ้าดีกว่า เพราะมันเป็นถ้ำอยู่ในภูเขา เจ้าของบ้านเป็นเสือลายพาดกลอน ไม่เอาเรื่องกะใครทั้งนั้น การงานไม่ทำกินแต่เหล้าวันยังค่ำ เมื่อดังแต่เข้าไปจนถึงเย็น และกลางคืน จนกระทั่งรุ่งเช้า แกแบ่งถ้ำให้ผมอาศัยอยู่ครั้งหนึ่ง แกทิ้ง ๆ ขว้าง ๆ เมียของแกไว้กับผม แล้วนั่งเมียของแกก็ชวนเล่นหูเล่นตาทำสวีทสวีทกับผมเสียด้วย ผมยังใจไว้ก็คืออยู่ ถ้าอดใจไม่ไหวผมอาจจะเป็นชู้กับยายเมีย ตายไปก็คงไม่ฟื้นขึ้นต้นจิว” พุดจบทาร์ซานก็หัวเราะชอบใจ

4 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๑ และเจ้าแห้วอำปากหวนไปตามกัน ทุกคนมองดูหน้ากันอย่างตื่น ๆ ดิเรกถอนหายใจเฮือกใหญ่เดินเข้ามาขมมือตบขามนุษย์วานร

“พี่ชาย สงบออกสงบใจไว้บ้างเถอะนะ อย่าคิดอะไรให้มันฟุ้งซ่านเลย โธ-อากาศมันก็ไม่ร้อนสักหน่อย”

ทาร์ซานหัวเราะอีก

“นั่นนะสิครับ แต่ถึงแดดจะร้อนฝนจะตกผมก็ไม่กลัว ธรรมชาติเป็นเพื่อนกับผม เป็นขาระบายอ่อน ๆ ของผม คุณหมอเชื่อเถอะครับ โลกที่เราอยู่นี้มันแกว่ง ไม่ใช่หมุน แล้วก็โลกแบนแปดแป๊ะ ไม่ใช่กลมอย่างที่เข้าใจกัน ผมรู้ ผมมองเห็นโลก เพราะผมเคยเป็นโลกมาแล้ว”

พลอดหัวเราะไม่ได้

“ถ้าเช่นนั้น แกก็จำพวกเดียวกับเจ้ากร ซึ่งคุ้นเคยกับโรคเป็นอย่างดี”

นิกรยิ้มแก้มแทบแตก

“นั่นนะสิ แดดจะร้อนยังไง ขอให้ประเทศไทยเราเป็นมหาอำนาจก็แล้วกัน”

“อ้าว.....” เจ้าคุณปัจฉิม ๑ คราง “ไปเสียอีกคนหนึ่งแล้ว ตะกี้มันยังพูดกันรู้เรื่องนี้หว่า”

“โง พี่ชาย สบายดีรี ล่อฝอยทองกรอบที่กันส่งให้บนหลังช้างเข้าไป 3-4 อันเท่านั้น ยุ่งกันใหญ่เชียวนะ”

ทาร์ซานหัวเราะอีก

“เรื่องมันควรจะยุ่งนี้ครับคุณ ทรงดูบ้างสิครับ ถ้าคุณเป็นผมคุณก็จะยุ่งยากลำบากใจเพียงไหน ที่นี้เป็นป่าสูง แต่มีเรือรบแล่นเล่นพ่นพ่นเต็มไปหมด ผมจะทำยังไงดี ผมเป็นเจ้าของป่า ผมก็ต้องเอาหูไปนาเอาตาไปไร่เพื่อให้การสังคมน่าได้ปฏิสนธิสัมพันธ์กับความเสมอภาคของมนุษย์”

“ปู่โธ” เจ้าแห้วคราง “ถ้ามันไปกันใหญ่เสียแล้วละโว้ย”

4 สหายหัวเราะครืน คร.ดิเรกคุณิกรเบา ๆ

“แกมันไม่ควรนี่นา ก็นั่งแล้วอย่าให้ของหวาน ๆ เขากิน คนที่ป่วยเป็นโรคพรรณนี้ ถูกหวาน ๆ เข้าเป็นได้เรื่อง”

ทาร์ซานหมุนตัวไปรอบ ๆ ยกมือป้องปากแล้วโห่ดัง ๆ

“โห่ – โฮโฮ – โหโฮ”

ฝูงช้างป่าต่างแปรแปร้น ขกวงชูขึ้นเหนือศีรษะ บางตัวก็เดินแท็ป ต้อนรับเสียงโห่ของทาร์ซาน เขายกมือโห้ว 4 สหาย และท่านเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ

“ผมกราบลาละครับ ผมอยากปล้ำกับเสือเต็มทนแล้ว”

“เฮ้” ดิเรกร้องเรียก “อย่าเพิ่งไปนา มันเป็นห่วงแกมาก พักผ่อนอยู่กับเราที่นี่สักคืนหนึ่งก่อนเถอะ พรุ่งนี้เราค่อยแยกกัน มันจะเดินทางกลับกรุงเทพ ๆ แกก็กลับไปถิ่นของแก”

ทาร์ซานนิ่งนึก

“ไม่ได้หรอกครับ ผมอยู่ไม่ได้แน่ กรณีกิจในด้านกลียุคของผมจะต้องปฏิบัติจัดทำอีกมาก มิฉะนั้นภราดรภาพจะมีค่าสูงขึ้น เช่นเดียวกับหมูขององค์การสรรพาหาร ผมจะปราบการคดโกงของอ้ายพวกสัตว์ป่าให้สูญสิ้นไป ผมจะทำให้มนุษย์เห็นว่า การเรียกร้องค่าน้ำชาในหมู่สัตว์เดรัจฉานไม่มีเลย ป่านี่เป็นของผม เป็นราชอาณาจักรน้อย ๆ ของผม ผมคือราชาแห่งสัตว์ป่า ฝรั่งว่า คิง ออฟ มีสท์ วันนี้ผมกินหมู แต่พรุ่งนี้ ผมอาจจะอุทิศตัวของผมให้หมูมันกินบ้าง เพื่อจะได้สมดุลกัน”

กิมหงวนยกฝ่ามือผลักศีรษะทาร์ซานเต็มแรง

“อย่าพูดเลยโว้ย หมั่นไส้”

แทนที่ทาร์ซานจะโกรธกลับหัวเราะ

“ความหมั่นไส้เกิดขึ้นเพราะความไม่ต่ำแห่งทรชน ส่วนสาธุชนย่อมสาธยายตามสารบบแห่งสารประกอบของวัตถุธาตุทางเคมี”

อาเสี่ยโอบกมือ

“ไป...ไป แกจะไปไหนก็ไปเถอะวะ มันฟังแกพูดแล้วเวียนหัวเต็มทน”

“ทำไมล่ะครับ”

“ไม่รู้เรื่องโว้ย”

“อ้อ เรื่องของความไม่รู้เรื่อง ย่อมนำมาซึ่งความมีเรื่องอย่าสนใจเลยครับ ฝรั่งมันว่า 2 บวก 2 เป็น 4 เรียนกันมาหลายชั่วอายุคน เราก็ต้องโยงเวลาเชื่อมั่นเป็น 4 แต่ผมมีทฤษฎีที่จะพิสูจน์ให้เห็นว่า 2 บวก 2 เป็น 6”

พลนิกสนุกขึ้นมากก็กล่าวถาม

“แกคิดยังไงวะ บอกกันซิ”

“มันจะยากอะไรครับ คุณมีเมียอยู่ 2 คน ต่อมาคุณได้มาใหม่อีก 2 คน ก็คือ 2 บวก 2”

ดร.ดิเรกว่า “แล้วทำไมมันถึงจะเป็น 6 ได้”

ทาร์ซานจู้ปาก สันสิริชะงัก ๆ

“คุณหมอโง่มาก ไม่น่าจะเป็นนักเรียนนอกเลย เมีย 2 คนกับอีก 2 คน อยู่ไปมันก็มีลูกอย่างน้อย 2 คน เพราะฉะนั้น 2 บวก 2 ต้องเท่ากับ 6 หรืออาจจะเป็น 8 – 9 – 10 ก็ได้”

เสียงหัวเราะของ 4 สหาย และท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ดังขึ้นพร้อม ๆ กัน ทาร์ซานไม่พูดอะไรอีก เกาะวงช้างตัวหนึ่งแล้วปีนขึ้นไปนั่งบนคอช้างอย่างคล่องแคล่วว่องไว แล้วเขาก็โห่เสียงลั่น ผุ่งช้างป่าไปจากที่นั่นทันที ทุก ๆ คนยื่นมองดูจนลับตา

“อ้อ น่าสงสารมาก” ดิเรกพูดเปรย ๆ “กันเห็นทีแรกกันก็รู้ว่าแกไม่สบาย แหวดามันบอกอยู่ชัด ๆ คนดี ๆ ใครจะมาอยู่ในป่าในดงอย่างนี้ น่ากลัวไม่ช้าคงเป็นเหยื่อเสีย”

นิกรหัวเราะ

“ที่แรกก็ดูสบายดีนี่หว่า”

ดิเรกว่า “คนบ้าบางชนิด หมอเองก็แทบจะดูไม่ออก เพราะไม่มีอาการผิดปกติจนเกินไป เป็นต้นว่า บ้าโง่งเงินหลวง บ้ากอบโกยเงินมาใส่กระเป๋าตน โดยไม่คำนึงถึงความเดือดร้อนของเพื่อนมนุษย์ บ้างก็บ้ายศบ้ำศักดิ์จิ้นลิ้มตัว หวงเก้าอี้ไม่เปิดโอกาสให้คนอื่นเขามานั่ง ทั้ง ๆ ที่คนไม่มีภูมิรัฐอะไร”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ อมยิ้ม

“วันนี้แกพูดเป็นคติน่าฟัง”

“ผมก็ลูกศิษย์มีครูเหมือนกันนี่ครับ”

“งั้นเราะะ ระวัง อย่านอกครูก็แล้วกัน”

ดิเรกหัวเราะก๊าก

“ผมไม่ใช่คุณพ่อ”

ท่านเจ้าคุณหยุดยิ้มทันที

“ทะเลิ่งละซี พอได้ทำแวงเลย คนอย่างแกนี่มันไม่น่าจะเป็นคนทะเลิ่งเลยวะ ผ่าซีเฮ้า ทำเป็นอ้ายหงวนไปได้”

นายแพทย์หนุ่มอมยิ้ม

“ถึงผมทะเลื่งก็ทะเลื่งอย่างน่าเอ็นดูนะครับ คุณพ่อ”

“หมั่นไ้ไ้ไ้” นิกรร้องขึ้นดัง ๆ

การสนทนายุติลงชั่วขณะ เมื่อเจ้าแห้วร้องเอะอะไว้วายขึ้น

“คุณครับ”

4 สหาย และท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ หันควับมารทางเจ้าแห้ว ทันใดนั้นทุกคนก็
ใจเต้นผิดปกติ เมื่อได้ยินเสียงกลองดังแว่วมาตามลม และใกล้เข้ามาทุกทีจนได้ยินถนัด

“เก็บของหนีไว้วพวกเรา” พลพูดเร็วปรือ

ทุกคนต่างช่วยกันเก็บข้าวของเตรียมหนีภัยจากพวกคนป่า เจ้าแห้วตัวตั้งนั่งงก
หยิบอะไรไม่ใคร่จะถูก นึกเสียวหน้าอกกลัวลูกธนูอาบยาพิษจะปลิวมาเสียบอกเขา นักร้องป่าไม่
สามารถจะชนหีบสัมภาระไปได้หมด จึงเลือกเอาแต่สิ่งทีจำเป็น เช่น ปืน และกระสุน กับเสื้อผ้า

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ซึ่งมีอู่ไปทางด้านเชิงเขาทางซ้าย

“ไปทางโน้นพวกเรา ไปตั้งมั่นรับมันทางโน้น ขึ้นไปบนภูเขาตอกมันด้วยปืน
กลมือ”

ครั้นแล้ว ทั้ง 5 คนก็พากันวิ่งหนี ท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ล้มลุกคลุกคลาน เพราะ
ความอ้วนทำให้อึดอัดวิ่งช้า คร.ดิเรกอยู่ล้าหลัง มือถือปืนกลมือเตรียมพร้อม ทุกคนปีนขึ้นไปบน
ภูเขา

ลูกธนูหลายลูกแหวกอากาศมาตามลม เฉียดคณะล่องป่าไปอย่างหวุดหวิด แล้ว
พวกคนป่ารูปร่างค่อนข้างเล็ก สีระชะโตผมหยิกขนตาพองก็ปรากฏตัวขึ้นตามสุ่มทุมพุ่มไม้

นายแพทย์หนุ่มปล่อยกระสุนปืนกลมือออกไปทันที เสียงปืนดังสะเทือนเลื่อนลั่น
พล นิกร กิมหงวน กับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแห้วใช้ปืนเล็กยาวต่อสู้กับพวกคนป่าซึ่งรุกล้ำเข้ามา

เวลาผ่านพ้นไปเพียง 10 นาที กระสุนปืนกลมือของดิเรกก็หมด ดร.ณรงค์ฤทธิ์
วางปืนกลมือลงข้าง ๆ หยิบปืนเล็กยาวประทับบ่าแล้วยิงอย่างกล้าหาญ กระสุนปืนฝายนักร้องป่า
ร่อยหรอลงไปทุกที พวกคนป่าแอบกำลังคนตามดันไม้ระดมยิงธนูอาบยาพิษมาราวกับห่าฝน

พลเห็นว่าถ้าขึ้นตั้งรับอยู่ที่นี่ ก็คงจะถูกพวกคนป่าฆ่าตายอย่างไม่มีปัญหา เพราะ
กระสุนปืนเหลืออยู่อีกในราว 50 นัดเท่านั้น ในยามนี้ปืนพกอาจจะไม่มีประโยชน์อะไรนัก ดังนั้น
เขาจึงร้องบอกเพื่อนของเขา

“ถอยไว้ว พวกเรา”

นิกรพูดอย่างคุดี๊ด

“ถอยทำไม ไม่ถอย กันสู้ตาย”

พลยิ้มเล็กน้อย

“ดีแล้ว แกรับมือมันอยู่ที่นี่ก็แล้วกัน ไปไว้วพวกเรา แล้วพลกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ
อาเสี้ยกิมหงวน และดร.ดิเรกต่างก็ลุกขึ้นวิ่งหนีไปทางทิศตะวันออก

นิกรพรวดพราดลูกขึ้นยืน

“รอด้วยไวย”

พวกคนป่าออกจากที่กำบังรุกไล่ทันที ลูกธนูหลายลูกหูดหวิดจะปลิดชีวิตนัก
ล่องป่า ด้วยการระดมยิงอย่างทรหด แต่ต้นไม้ที่ขึ้นระเกะระกะเป็นฉากธรรมชาติป้องกันชีวิต
4 สหายไว้ได้

ฝ่ายหนึ่งกับฝ่ายติดตามใกล้กันเข้าไปทุกที หัวหน้าคนป่าสั่งกระจายแถวเป็นรูปสี่ม
พุ่งไปข้างหน้า ใน 15 นาทีนั่นเอง ขณะล่องป่าซึ่งหลบซ่อนตัวอยู่ในพุ่มไม้อันหนาทึบก็ถูกล้อมทั้ง
4 ด้าน สังเกตได้จากเสียงกลอง และเสียงโห่ร้อง ซึ่งดังอยู่ทุกทิศ

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ ป้ายเหงื่อหัวล้านสลัดทิ้ง

“เข้มนัน เราถูกล้อมเสียแล้ว ทำไงดี”

อาเสียพูดอย่างเป็นทางการ

“แอบอยู่ที่นี้ก่อนก็แล้วกันครับ ถ้าจวนตัวก็จะสู้มันจนกระสุนนัดสุดท้าย แต่ถ้า
ไม่จำเป็นเราอย่าใช้ปืนเป็นอันขาด ต้องประหยัดกระสุนไว้ อ้ายพวกเปรตนี้ไม่เห็นมันทำอะไร
นอกจากล่ามนุษย์”

ขณะนั้น มีเสียงไม้ไผ่หักโผงผาง ควันไฟพวยพุ่งขึ้นจนแลเห็นแสงเพลิง
ด้านหน้าใหม่ขึ้นก่อน อีก 3 ด้านก็ใหม่ขึ้น พวกคนป่าใช้ยุทธวิธีเผาป่า เพื่อคลอกนักสำรวจป่า
เพราะก็เกียจที่จะค้นหาตัว

เพราะเป็นฤดูแล้ง ต้นไม้มีกิ่งแห้งปะปนอยู่ตามต้นของมัน ใบไม้แห้งก็เกลื่อน
กลาด จึงทำให้เพลิงลุกลามอย่างรวดเร็ว และใกล้เข้ามาทุกที

ขณะล่องป่าอยู่ในระหว่างสถานการณ์คับขันแล้ว

“เร็ว พวกเรา พยายามฝ่าไฟออกไปให้ได้ ม่ายเราจะถูกไฟคลอกตายเหมือน
หมูย่าง”

ต่างคนต่างพากันออกจากพุ่มไม้ วิ่งไปข้างหน้า แต่ก็ต้องชะงักฝ่าไฟไปไม่ได้ เพราะ
ไฟไหม้มากเสียแล้ว บริเวณป่าตอนนี้กำลังเป็นเหี่ยวพระเพลิง มีปริมาตรทลกว้างขวาง เปลวเพลิง
ขึ้นไปสูงกว่ายอดดอย ทุกคนวิ่งกลับมาอีก พลหน้าหน้าเพื่อนเกลอของเขาเสียงอันตราย ฝ่าเพลิงอีก
ด้านหนึ่งซึ่งยังมีช่องว่างอยู่เล็กน้อย หนีออกไปจากวงล้อมของพระเพลิง และคนป่าอย่าง
หูดหวิด

อีกครั้งชั่วโมงให้หลัง ทุกคนก็ปลอดภัยเดินโซซัดโซเซมานั่งริมลำธารแห่งหนึ่ง
หน้าตาเนื้อตัวชะมุกชะมอมไปตามกัน ข้าวของสัมภาระที่ติดตัวมาต้องทิ้งไปหมด ส่วนสัมภาระที่
อยู่ที่เต็นท์ ก็คงเป็นเหี่ยวพระเพลิงไปหมดแล้ว

บัดนี้ นักล่องป่า คงเหลือแต่เสื่อกางเกงเพียงชุดเดียว ปืนเล็กยาวคนละครบอกรบคนละครบอกรบ 2 กระบอก กับกระสุนปืนอีกเพียงเล็กน้อย 4 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๑ และเจ้าแห้วอ่อนระโหยโรยแรงไปตามกัน ต่างคนต่างไม่พูดอะไรกันเลย ก้มลงวิกน้ำดื่ม และล้างหน้า

สักครู่ก็ค่อยสดชื่นขึ้นบ้าง อาเสี้ยกิมหงวนถอนหายใจเสื่อใหญ่หันมายกเท้าถีบเจ้าแ้วโครมเข้าให้

“นี่แน่ะ”

เจ้าแห้วร้องสุดเสียง แล้วร้องให้

“โธ๊ย รับประทานผมไปทำอะไรให้ครับ ฮือ – ฮือ ถือว่าเป็นเจ้านาย ไม่ชอบใจก็เตะถีบเอา ฮือ.....ฮือ”

อาเสี้ยกิมออกมาได้

“เพราะเอ็งคนเดียว ทำให้พวกข้าต้องเกือบจะเสียชีวิต ข้าควรจะนอนกอดเมียอยู่ที่กรุงเทพฯ ๑ ให้สบายใจ แต่แล้วข้าก็ต้องเข้ามาอยู่ในป่าในดง เพื่อช่วยเอ็งค้นหาทรัพย์สมบัติ นี้แหละผลของความโลภ ของ ๆ คนอื่นเขา เราอยากได้จึงต้องมาลำบากกรากกรำอย่างนี้”

พลหัวเราะ

“แล้วแกจะบ่นเอาอะไร เราเสือกมากับมันเอง”

เจ้าคุณชักริว

“อ้าว....หมายความว่าอาที่เสือกด้วยยังงั้นซี พุดดี ๆ ้วยพล ประเดี๋ยวมันจะเกิดเตะปากกันขึ้น”

นิกรกระซอกปืนพกออกมา ยิงขึ้นไปบนอากาศ 2 นัด

“ให้มันรู้ไปทีเถอะน่าว่ในป่านี้ใครมันโตกว่าใคร”

“ใครวะเป็นคนโตในป่านี้” เจ้าคุณลอยหน้าถาม “ป่านะข้าก็มีเหมือนกัน ตอบหน่อยเถอะวะใครโต”

นิกรตวาดแเว็ด

“ก็ช่างนะซีครับ หรือคุณพ่อโตกว่าช่างก็ว่ามา”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ อดหัวเราะไม่ได้ ท่านหันมาพูดกับพล

“เราทุกคนฝ่าเพลิงรอดตายออกมาได้อย่างหวุดหวิด ป่านนี้ถ้าพวกคนป่ามันคงเข้าใจผิด คิดว่าเราถูกไฟคลอกตาย” พุดจบท่านก็เหลียวหน้าไปมองดูพระเพลิงซึ่งกำลังเผาผลาญป่าเสียงไม้ไผ่แตกปะทุดังถล่ม “เราจะทำอะไรกันต่อไปดี อ้ายหลานชาย”

พลถอนหายใจดัง ๆ

“นั่นนะซีครับ ผมกำลังจะเรียนถามคุณอาอยู่เดี๋ยวนี้ทีเดียวนะ สัมภาระของเราตลอดจนเต็นท์ที่พกถูกไฟเผาผลาญหมดแล้ว คินนี้เราจะนอนที่ไหนกัน นี่ก็เกือบค่ำแล้ว”

นิกรว่า “อาหารเย็นก็ยังไม่ได้อิน”

ดร.ดิเรกยกมือตอบว่าเจ้าแห้ว

“เฮ้ – ยูไปยิงอีเก้ง หรือควาง มาอย่างกินกันสักตัวเถอะวะ”

เจ้าแห้วยิ้มแห้งแล้ง

“รับประทานไม่สำเร็จหรือครับ ผม...รับประทานบอกตามตรงผมกลัว รอดตาย
มาก็นับว่าเป็นบุญนักหนาแล้ว ลูกธนูมันตกผมไปอย่างหวุดหวิด เล่นเอาใจหายใจคว่ำ”

กิมหงวนพูดขึ้นบ้าง

“ทางที่ดีเราเดินบุกป่าฝ่าดงกันเรื่อย ๆ ไปก่อน ถ้าสัตว์ไปในตัวจะได้มีอาหารกิน
ในมือนี้ และพรุ่งนี้ ค่ำไหนกินนอนที่นั่น ชินอยู่ที่นี้ฮ้ายพวกเปรมมันมาเห็นเข้า เราก็จะ
เดือดร้อนอีก”

ทุกคนเห็นพ้องด้วย ต่างวักน้ำในลำธารดื่ม ครั้นแล้วก็พากันลุยข้ามลำธารออก
เดินต่อไป

ค่ำแล้ว บริเวณป่าสูงถูกความมืดปกคลุม และอยู่ในความสงบเงียบ เสียงนกยูง
ร้องอยู่บนยอดไม้ระคนกับเสียงลิงค่าง และนกต่างๆ อากาศเริ่มเปลี่ยนจากร้อนเป็นหนาวเย็น 4
สหาย กับท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๑ อิดโรยไปตามกัน นอกจากความเหน็ดเหนื่อยแล้ว ความหิวยังทวี
ขึ้น ระหว่างที่เดินมาเกือบ 2 ชั่วโมง ไม่ได้พบสัตว์ป่าเลย นิกרב่นพึมพำตลอดทาง

ในที่สุดนักล่างป่าก็มาถึงหมู่บ้านแห่งหนึ่งของพวกชาวกะเหรี่ยงโดยบังเอิญ มัน
เป็นหมู่บ้านป่าราว 5 – 6 หลังคาเรือน อยู่บนเชิงเขาไม่ต้องสงสัยว่าทุกคนจะปีติยินดีสักเพียงใด

“โน่น” ดร.ดิเรกร้องขึ้นดัง ๆ มือชี้ไปข้างหน้า “ฮะ.....ฮะ ฝรั่งรอดตายแล้วโว้ย
แสงไฟอมแวมที่เราแลเห็นจะต้องเป็นบ้านชาวป่าแน่ ไปเถอะ ไปขออาศัยที่พักนอนกับเขาสักคืน
หนึ่ง รุ่งเช้าค่อยออกเดินทางต่อไป จ้างเขานำทางพาเรากลับบ้านน้อ พวกเราทุกคนยังมีเงินติดตัว
อยู่คนละไม่น้อย”

ไม่มีใครพูดอะไรเลย นายแพทย์หนุ่มเดินนำหน้าพาพรรคพวกของเขาตรงไปยัง
หมู่บ้านนั้น

ที่กระท่อมมุงแฝกหลังหนึ่ง ชายชราชาวกะเหรี่ยงคนหนึ่งนั่งพักผ่อนอยู่หน้า
กระท่อม แก่เป็นกะเหรี่ยงที่พูดภาษาไทยได้ดี เพราะเคยนำสินค้าป่าไปขายทางบางเค็ม และบ้ำ
น้อยมาหลายสิบปี กะเหรี่ยงหมู่บ้านนี้มีอาชีพทำไร่ ทำน้ำมันยาง และเป็นพราน เขามีชีวิตอยู่อย่าง
สงบ ไม่มีการสนใจกับการเคลื่อนไหวของโลก

พอคณะล่างป่าหยุดยั้งที่เชิงเขามองขึ้นมาข้างบน แล้วนิกรก็ตะโกนขึ้นด้วยเสียง
แหลมเล็ก

“วู้.....”

ชายชราสะดุ้งขึ้นยืนทันที ยกมือป้องหน้าผากมองลงมาข้างล่าง

“ใคร”

“นั่นเอง” กิมหงวนตะโกนตอบ

เต่ากะเหรียงขมวดคิ้วขึ้น

“นั่นเองนะหมาหรือคน ขึ้นมาซี พวกนายมาติดตามจับอ้ายเสือหรือ”

นักล่าต่างเดินขึ้นมาตามทางลาดของภูเขา ชายชราหายหน้าเข้าไปในกระท่อม
ถือคบเพลิงอันใหญ่ออกมาปักไว้หน้ากระท่อม แล้วแก็มมองคุณละ 4 สหายอย่างตื่น ๆ

“พวกนายเป็นตำรวจไซ้ไหม”

พลยิ้มให้

“เปล่าจะลุง เราเป็นนักล่าสัตว์ เราหนีภัยมาจากพวกคนป่า พรานผู้นำทาง และ
พวกลูกหาบของเราถูกคนป่าฆ่าตายหมด พวกฉันหิวอดอยากจะตายเพราะมันเผาป่าตลอด ขอให้
พวกเราอาศัยนอนด้วยสักคืนหนึ่งได้ไหมลุง”

ชายชราแสดงความไม่ตรีจิตทันที

“ได้ซีพ่อ ถ้าพวกท่านไม่รังเกียจว่าบ้านช่องของฉันมันคับแคบสกปรก เชิญ
พักนอนกันตามสบายเถอะ เเคราะห์ดีมากที่พวกท่านหนีมาได้ พวกคนป่าชาวเขาที่นั่นมันดุร้ายนัก แต่
ที่นี่พื้นอาณาเขตของมันแล้วมันคงไม่คิดตามมารบกวนท่านอีก”

นิกรเดินเข้ามายกมือไหว้ชายชรา

“ขอบใจนะลุงที่เอื้อให้เรา ง่า – อย่างว่ายังโง่งยังงี้เลยลุง ฉันหิวจนไส้ขมวดแล้ว
ขออะไร ๆ ให้พวกเรากินรองท้องสักนิดหน่อยได้ไหม สะเต็กสักจาน ไส้กรอกทอด มักกะโรนีผัด
ซุบอีกคนละจานก็พอ”

ชายชราหัวเราะ

“นี่มันป่ากะเหรียงพอมหาจำเริญ ไม่ใช่โรงแรมรัตนโกสินทร์ เชิญพวกท่านเข้ามา
ในกระท่อมฉันเถอะ ฉันจะจัดการหาอาหารให้ เรามีแต่ข้าวเนื้ออึกแข็งย่าง ปลาไร่”

พลว่า “อะไรก็ได้ลุง ฉันขอทานลุงมือเดียวเท่านั้น อ้อ...ลุงจะ ที่นี้มีใครชำนาญ
การเดินทางป่าบ้างไหม พรุ่งนี้ฉันจะจ้างให้พาพวกเราเดินทางไปบ้านน้อย เพื่อขึ้นรถไฟกลับกรุงเทพ
ฯ ฉันจะคิดค่าป่วยการให้ 100 บาท”

เต่ากะเหรียงอมยิ้ม ถือคบเพลิงพาทุกคนเข้ามาในกระท่อม

“ฉันยินดีรับอาสาพาท่านไปส่ง เรื่องค่าจ้างไม่ต้องหอรอกพ่อคุณ เงินนะมันเป็น
แก้วสารพัดนึกของคนที่อยู่ในเมืองหลวง พวกเราพวกชาวป่าเป็นคนป่าคนดอย ไม่ใช่คนฉวย
โอกาส ถึงแม้ว่าเงินเป็นสิ่งที่เราต้องการ ฉันจะไปส่งเอง ไม่คิดค่าจ้างค่าออรอก พรุ่งนี้ออก
เดินทางแต่เช้า พอพลบค่ำก็คงจะถึงบ้านน้อย”

ทุกคนต่างรู้สึกเคารพนับถือชายชราผู้นี้

“ฉันจะไม่ลืมบุญคุณของคุณลุงเลย” ดร.ดิเรกพูดด้วยน้ำใสใจจริง

แต่กะเหรี่ยงรีบจัดอาหารให้ แสดงถึงจิตใจอันเต็มไปด้วยความเมตตาปราณีของแก ระหว่างนี้ฝ่ายเจ้าของบ้านกับฝ่าย 4 สหายได้พูดคุยกันอย่างสนิทสนม ชายชราว่าแกอาศัยอยู่กับเมียของแก แต่เวลานี้เมียของแกได้ไปเยี่ยมเพื่อนบ้านคนหนึ่งซึ่งป่วยเป็นไข้จับสัน

“เพื่อนบ้านของลุงมีอาการมากหรือน้อยจ๊ะ” ดร.ดิเรกกล่าวถาม

ชายชราโก้ไฟในเตาปลางพูดพลาง

“น่ากลัวว่าเขาจะไม่รอด อาการเขาหนักมาก”

ดิเรกมองดูยามผ้าใบซึ่งติดอยู่กับตัวเขาแล้วพูดว่า

“นั่นเป็นหมोज๊ะลุง ฉันอาจจะช่วยเขาให้รอดตายได้ ยาฉิคของฉันมีอยู่ในยามนี้ ลุงพาฉันไปหน่อยซี”

นิกรเอ็ดตะโรลั่น

“ปู่โง่เว้ย หิวข้าวจะตายโหง ยังจะชวนลุงแกไปเสียอีก”

ดร.ดิเรกชักฉิว

“ชีวิตของเพื่อนมนุษย์สำคัญยิ่งกว่าคนกินข้าว อดข้าวมือหนึ่งไม่ตายหรอกนะ กันเป็นหมอทั้งร่างกาย และจิตใจ กันไม่ใช่หมอที่เห็นเงินเป็นพระเจ้า ง่า...ลุงจ๊ะ พาฉันไปเถอะ”

ชายชราลุกขึ้นยืน แวดตาของแกมีประกายแจ่มใส

“พ่อหลานชาย นึกว่าเอาบุญเถอะนะ ไปซีพ้อมหาจำเริญ ประเดี้ยวลุงจะกลับมา หุงข้าวให้กิน”

นิกรค้อนขวับ

“ไป ๆ ๆ ฉันหุงกินเองก็ได้”

แต่กะเหรี่ยงพูดว่า

“ถ้าพ่อหลานชายหุงข้าวเป็นก็เชิญเถอะจ๊ะ เชิญตามสบายอาหารแห้ง และไข้ในกระเจาดนั้นมืออยู่มาก ตามสบายพ่อคุณ นึกว่าเป็นบ้านของพ่อก็แล้วกัน ลุงจะพาหมอไปดูคนไข้”

ครั้นแล้ว ชายชราที่พา ดร.ดิเรกออกไปจากกระท่อม นิกรพูดกับเจ้าแห้ว

“เฮ้ย ช่วยกันไว้ย แกคิดไฟเข้า ฉันจะตายอยู่แล้ว ชาวข้าวตั้งหม้อ เอาไข้ใส่เข้าไปสัก 7 – 8 ใบ พอข้าวเดือดกินไข้ต้มรองท้องไปก่อน ช่วยกันไว้ยเร็วเข้า”

อีกครั้งชั่วโมงต่อมา อาหารค่ำฝีมือสุทกรรม 2 คนคือเจ้าแห้วกับนิกรก็สำเร็จเรียบร้อย มีหัวปลาแห้งต้มยำ ไข่ทอด เนื้ออีเก็งย่าง ขณะที่ทุกคนกำลังกินอาหารกันก็มีเสียงเอะอะพูดคุยกันดังขึ้นที่ปากกระท่อม คุณลุงชาวกะเหรี่ยงพา ดร.ดิเรกเข้ามา และมีหญิงสาวชาวกะเหรี่ยงตามมาด้วยรวม 6 คน

“ฮัลโหล” ดิเรกร้องลั่น “คนไข้ของกันปลอดภัยแล้ว ประเดี้ยวพวกชาวบ้านเขาจะจัดอาหารอีกมากมายมาเลี้ยงดูเรา อย่าเพิ่งกินไว้ย”

พลมองคู่สาวกะเหรี่ยงทั้ง 6 นาง แต่ละคนแฉล้มแฉ่มซ้อยพอไปวัดไปวาได้ แล้ว พลก็ถามดิเรก

“นี่พวกชาวบ้านหรือ”

“อไรท์ คุณลุงแก้วธรรมเนียมกะเหรี่ยงเขาจะต้องจัดหาผู้หญิงมาบำเรอแขกผู้มีเกียรติของเขา เธอทั้ง 6 คนนี้พร้อมแล้วที่จะเป็นเมียพวกเรากันละคน”

“ฮ้า” ทุกคนร้องขึ้นพร้อมกัน

ชายขรห้าวเราะ

“อย่าสงสัยอะไรเลย มันเป็นธรรมเนียมของเรา แต่ว่าท่านผู้นั้นอายุมากแล้ว ถ้าไม่ชอบผู้หญิงจะต้องการเหล่าแทนก็ได้”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยิ้มอาย ๆ

“เหล่าฉันไม่ใคร่ชอบหรือพี่ชาย”

“นั่นแน่ คุณอาปล่อยแก่ละโว้ย”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หยุดยิ้มทันที

“ทะเล้งละ”

สาวกะเหรี่ยงต่างนั่งห้อมล้อมคณะล่องป่า พุดคุยด้วยเป็นอย่างดี แต่พวกมันไม่รู้เรื่อง ฝ่ายหนึ่งพูดภาษาไทย อีกฝ่ายหนึ่งพูดภาษากะเหรี่ยง ถึงกระนั้นก็คุยกันได้

นิกรเอนตัวลงนอนหนุนคอกแม่งามคนหนึ่ง

“เธอจ๋า ช่วยป้อนข้าวฉันหน่อย”

พลห้าวเราะ กระจกนายการุณวงศ์ให้ลูกขึ้น

“หมั่นใส่โว้ย ทำเป็นลูกแดงไปได้”

นิกรยิ้มเป็น จูปากเบา ๆ

“อย่าเพิ่งกลับบ้านเลยะพวกเรา พักอยู่ที่นี้สัก 1 อาทิตย์เถอะ แม่ตุ่มสามโลกของกันไบนี่แน่ไปเลย ราวกับพลึงจ้าม่าน่าเอ็นดูนัก แน่ แน่ ทำตาวานแล้วโว้ย”

เสียงห้าวเราะอย่างครืนเครงดังขึ้นลั่นกระท่อม

วันรุ่งขึ้น เฒ่ากะเหรี่ยงก็รับหน้าที่เป็นคนเดินทางพาคณะพรรค 4 สหายเดินทางมุ่งลัดตัดตรงไปบ้านน้อย เจ้าแห้วร้องไห้คร่ำครวญอาลัยอาวรณ์คู่รักสาวกะเหรี่ยงของเขา ซึ่งมีหัวใจให้เนื้อแก้ง่างมา 1 ขา และให้หามาเป็นที่ระลึกอีกมากมาย ซึ่งเกาะอยู่เต็มศีรษะเจ้าแห้วไต่ยั่วเย้า

การผจญภัยในป่ากะเหรี่ยงไม่มีข้อความสำคัญอันใดอีกแล้ว จึงขอสิ้นสุดแต่เพียงเท่านี้

จบบริบูรณ์